Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/4442/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 20/8/2018 10:03:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 11/11/2026 16:25:38

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 22 Νοεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 20/8/2018 10:03:00 μμ

Βιογραφία

Εὐβοίας τὸ κλέος, Ἰάκωβος, θέλγει
ὡς μέλι ἡδὺ τὴν τοῦ κτίστου καρδίαν.

Εἰκάδῃ τε πρώτῃ ἔνθους, Ἰάκωβος, ἐς πόλον ἔβη.

Η καταγωγή και η οικογένειά του

Ο Άγιος Ιάκωβος γεννήθηκε την 5η Νοεμβρίου του 1920 μ.Χ. στα ευλογημένα και ματωμένα χώματα της αγιοτόκου Μικράς Ασίας και συγκεκριμένα στο Λιβίσι της Μάκρης, μία μικρή πόλη απ' τις παραθαλάσσιες της Ιωνικής Γής, στο ύψος περίπου του Καστελλόριζου, από γονείς ενάρετους και ευσεβείς, τον Σταύρο Τσαλίκη και την Θεοδώρα, κόρη του Γεωργίου και της Δέσποινας Κρεμμυδά. Οι γονείς του Αγίου γέννησαν εννέα παιδιά, αλλά στη ζωή αυτή επέτρεψε ο Θεός να μείνουν μόνον τρία.

Η οικογένεια του Αγίου ήταν από τις πιο εύπορες οικογένειες της περιοχής, ο μεγάλος της όμως πλούτος ήταν η ευσέβειά της και η αγνή χριστιανική πίστη που είχε πολύ βαθιές ρίζες. Το γενεαλογικό δέντρο της είχε να καυχηθεί με την εν Χριστώ καύχηση επτά γενεές Ιερομονάχων, έναν αρχιερέα και έναν άγιο. Τα θλιβερά γεγονότα όμως της Μικρασιατικής Καταστροφής, οι θηριωδίες και τα εγκλήματα των αγριανθρώπων Νεοτούρκων και των Κεμαλικών σε βάρος των χιλιάδων Ελλήνων της Μικράς Ασίας και του Πόντου, που είχαν ήδη αρχίσει από το 1915 και 1917 μ.Χ. μέχρι το 1920 μ.Χ., έπληξαν και την οικογένεια του Αγίου Ιακώβου. Ο παππούς και νονός του, ο Γιώργης Κρεμμυδάς, άνθρωπος πραγματικά του Θεού, ο θείος του, ο γιατρός Χατζηδουλής, καθώς και άλλοι οικείοι του συνελήφθησαν απ' τους Τούρκους και στη διάρκεια της εξοντωτικής πορείας για τα τάγματα εργασίας στα βάθη της Τουρκίας ξεψύχησαν κοντά στη Νίγδη απ' τα βασανιστήρια των άγριων και αιμοβόρων Τούρκων ζαπτιέδων – χωροφυλάκων – και στρατιωτών. Ο πατέρας του, Σταύρος Τσαλίκης, πιάστηκε αιχμάλωτος κι αυτός μαζί με τους υπόλοιπους άνδρες του Λιβισιού στις αρχές του 1922 μ.Χ. Μετά από φοβερές κακουχίες, ατέλειωτες οδυνηρές οδοιπορίες και αναγκαστικές εργασίες σε ορυχεία, νταμάρια και αλλού, τον πήγαν στα μέρη της Τραπεζούντας και τον έβαλαν να χτίζει νοσοκομείο.

Ο ξεριζωμός

Ο Άγιος Ιάκωβος, δύο χρονών τότε παιδάκι, με τη γιαγιά του, τη μητέρα του, τα δύο του αδέλφια, τον Γιώργο τεσσάρων χρονών και την Αναστασία, σαράντα μόλις ημερών, ξεριζώθηκαν κι αυτοί απ' την πατρίδα τους, το Λιβίσι, μαζί με τα υπόλοιπα γυναικόπαιδα και τους γέροντες, καταληστευμένοι και ταλαιπωρημένοι πολύ απ' τους Τούρκους, που είχαν γίνει πιά για τους Έλληνες μόνο μαχαιροβγάλτες, άρπαγες και βιαστές. «Θρήνος και κλαυθμός και οδυρμός πολύς....». Τα καράβια της προσφυγιάς που μετέφεραν τους Έλληνες πρόσφυγες, βασανισμένους από πείνα, δίψα και ψείρα, «πιάσανε» στον Πειραιά. «Όταν κατεβήκαμε στο λιμάνι του Πειραιά», αφηγείτο ο ίδιος ο Άγιος, «παρόλη τη νηπιακή μου ηλικία, θυμάμαι ότι ακούσαμε για πρώτη φορά στην ζωή μας κάποιους Έλληνες να βλαστημάνε τα Θεία. Τότε η γιαγιά μου είπε: "Πού ήρθαμε εδώ; Καλύτερα να γυρίσουμε πίσω να μας σκοτώσουν οι Τούρκοι, παρά να ακούμε τέτοια λόγια. Στη Μικρά Ασία δεν ξέραμε τέτοια αμαρτία"». Τα λόγια αυτά της γιαγιάς του Αγίου Ιακώβου φανερώνουν το πώς οι Μικρασιάτες ζούσαν τον Θεό.

Από τον Πειραιά το καράβι που μετέφερε και την οικογένειά του Αγίου έφυγε για την Ιτέα, όπου εκεί τους κατέβασαν μαζί με τους υπόλοιπους πρόσφυγες και στη συνέχεια τους οδήγησαν ποδαρόδρομο σ' ένα χωριό της Άμφισσας, τον Άγιο Γεώργιο, όπου έμειναν μαζί με άλλες οικογένειες κάτω από δύσκολες συνθήκες, σε μία μακρόστενη αποθήκη για δύο χρόνια.

Η πρόνοια του Θεού έφερε μετά από δύο χρόνια στην περιοχή όπου ζούσαν τον πατέρα του Αγίου για αναζήτηση εργασίας, ο οποίος είχε δραπετεύσει απ' τους Τούρκους, παρόλο που τον φύλαγαν σαν τα μάτια τους, γιατί τον είχαν ανάγκη για αρχιμάστορα, κι έτσι ξανάσμιξε με την οικογένειά του με θαυμαστό τρόπο.

Η κλίση του προς το Θεό

Ο Άγιος Ιάκωβος, πέντε χρονών παιδάκι τότε, για παιχνίδι του είχε ένα κεραμιδάκι στο οποίο έβαζε καρβουνάκι απ' την πυροστιά που μαγείρευαν και ψάλλοντας «αλούγια – αλούγια» (αλληλούϊα), λιβάνιζε την οικογένειά του κι όλες τις προσφυγικές οικογένειες που έμεναν στην αποθήκη, έχοντας για χωρίσματα κουβέρτες που κρέμονταν ανάμεσά τους. Μένανε πάντα στην αποθήκη, γιατί τους έδιναν υποσχέσεις ότι σε λίγο θα τους μεταφέρουν αλλού, θα τους δώσουνε χωράφια και θα τους φτιάξουνε σπίτια.

Ο μικρός Ιάκωβος δεν έβγαινε να παίξει καθόλου στον δρόμο, δεν μπορούσε να ακούει τα παιδάκια του χωριού και μαζί μ' αυτά και προσφυγόπουλα να λένε τις κακές λέξεις, έστω κι αν δεν τις καταλάβαινε. Προτιμούσε να πηγαίνει κάθε απόγευμα με τη γιαγιά και τη μητέρα του ν' ανάβουνε τα καντηλάκια και να βάζει τη γιαγιά του να του λέει για τους βίους των αγίων και για τους Ιερομόναχους της οικογένειάς τους.

Η εγκατάσταση στην Βόρεια Εύβοια

Στα τέλη του 1925 μ.Χ. η οικογένεια του Αγίου Ιακώβου μεταφέρθηκε μαζί μ' άλλους πρόσφυγες στην Βόρεια Εύβοια, στο χωριό Φαράκλα. Εγκαταστάθηκαν αρχικά σε κάτι σκηνές και μετά από δύο χρόνια σε μικρά σπίτια και καλλιεργούσαν κτήματα.

Ο πατέρας του Αγίου ήταν και πολύ καλός τεχνίτης, χτίστης, κι ο κόσμος τον προτιμούσε και γι' αυτό συχνά έλειπε απ' το σπίτι. Έτσι, καθοριστικό ρόλο στη ζωή του Αγίου Ιακώβου έπαιξε η προσωπικότητα της μητέρας του, Θεοδώρας. Στολισμένη εκείνη με τις αρετές της πίστεως, της ευσεβείας και της ελεημοσύνης, της εγκρατείας (νηστείας - σωφροσύνης), της εργατικότητας και της νοικοκυροσύνης, τις μετέδωσε με αγάπη και υπομονή στην απαλή ψυχή του παιδιού της, Ιακώβου. Του έμαθε επίσης να προσεύχεται και να κάνει πολλές μετάνοιες. Από έξι χρονών ο μικρός Ιάκωβος, χωρίς να ξέρει ακόμη γράμματα, είχε μάθει απ' έξω τα της Θείας Λειτουργίας και τα σιγόψελνε μόνος του, κάνοντας ελάχιστα λάθη. Τόση αγάπη δε απέκτησε στις μετάνοιες, ώστε ακόμη και τις Κυριακές που πήγαινε απ' τη νύχτα στην εκκλησία για να διακονήσει αρχικά στο ιερό κι αργότερα στο αναλόγιο, μέχρι να έλθει ο κόσμος έκανε συνέχεια μετάνοιες στρωτές.

Αφηγείτο σχετικά ο Άγιος Ιάκωβος: «Κάποια Κυριακή πρωΐ με βρήκε ο ιερέας να κάνω μετάνοιες στο ιερό και μου είπε: Παιδί μου Ιάκωβε, σήμερα Κυριακή, ημέρα αναστάσιμη, ανέστη ο Κύριος, δεν κάνουν μετάνοιες». Κι εγώ του απάντησα: «Κάνω μετάνοιες πάτερ, γιατί η μητέρα μου έτσι με έμαθε».

Έλεγε επίσης ο Άγιος: «Όταν λειτουργούσε ο παπάς του χωριού, την ώρα που οι ψάλτες έψαλλαν "Οι τα χερουβείμ μυστικώς εικονίζοντες....", εγώ άκουα φτερουγίσματα γύρω απ' την αγία Τράπεζα». «Ο παπάς», έλεγε ο Άγιος, «νόμιζα ότι δεν έχει σώμα. Είναι άγγελος. Έλεγα έχει δύο κόκκαλα στους ώμους, σαν κρεμάστρα και κρέμονται τα ράσα απ' εκεί».

Έτσι, έβλεπαν την ιερωσύνη τα παιδικά μάτια της αγνής ψυχής του. Έβλεπε τον ιερέα σαν επίγειο άγγελο, που λειτουργεί με τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ. Κι έτσι στ' αλήθεια τα θεία πράγματα είναι.

Η αγάπη του για την εκκλησιαστική ζωή

Η αγάπη του μικρού Ιακώβου για τα προσκυνητάρια και τα εξωκκλήσια τον έκανε να επισκέπτεται τακτικά και το εξωκκλήσι της Αγίας Παρασκευής, σ' ένα λόφο λίγο έξω απ' το χωριό, που στα πρώτα χρόνια λειτουργούσε εκεί και το σχολείο του. Ανάβοντας τα καντήλια και περιποιούμενος τον ναό της, είχε την ευλογία, παιδάκι τότε οκτώ - εννέα ετών, να δεί αρκετές φορές ολοζώντανη την Αγία. Υπακούοντας σε συμβουλή της μητέρας του, ζήτησε απ' την Αγία σε μία από τις εμφανίσεις της «νά του πεί, να του δώσει την τύχη του». Και η Αγία Παρασκευή του είπε: «άκουσέ με, Ιάκωβε. Θα δείς δόξες πολλές, πολύς κόσμος θά 'ρχεται να σε δεί, πολλά χρήματα θα περάσουν απ' τα χέρια σου, αλλά δεν θα μείνουν». Και πράγματι όλα αυτά επαληθεύτηκαν.

Το μεγάλο δώρο της πίστεως και η ταπείνωση του μικρού Ιακώβου, καθώς και οι προσευχές της οσίας μητέρας του ήταν αιτία, ώστε ο Άγιος Ιάκωβος από παιδί να έχει μία ζωντανή, μία θαυμαστή πραγματικά σχέση με την Παναγία μας και τους αγίους μας. Έτσι, πολύ απλά, πολύ φυσικά, είδε να τον ευλογεί και να τον θεραπεύει από δύσκολη ασθένεια ο Άγιος Χαραλάμπης, του οποίου είχαν στο σπίτι τους μία μικρή ασημένια εικόνα θαυματουργή από τη Μικρά Ασία, πατρογονικό κειμήλιο έως εξακοσίων ετών. Το ίδιο απλά και φυσικά προσέτρεξε λίγο αργότερα στη χάρη της Παναγίας μας και την παρακάλεσε με κλάματα, της μίλησε όπως το παιδί στη μητέρα του μπροστά στη θαυματουργή της εικόνα της επωνομαζόμενης Ξενιάς, την οποία είχαν φέρει για προσκύνημα σε διπλανό χωριό, και είδε την Παναγία μας να του θεραπεύει σχεδόν αμέσως τα πληγωμένα πέλματα των ποδιών του, απ' τα οποία έτρεχαν υγρά και με τα οποία είχε κάνει μαρτυρική πορεία δύο ωρών για να την προσκυνήσει.

Η αγία ζωή του μικρού Ιακώβου έκανε τους συγχωριανούς του, αλλά και τους κατοίκους των γύρω χωριών, όπου πήγαινε είτε ως μαστορόπουλο, βοηθός του πατέρα του, είτε για να ψάλλει με τη μελωδική και επιβλητική φωνή του στις γιορτές τους, να τον σέβονται και να τον υπολογίζουν ως παιδί της εκκλησίας, παιδί του Θεού. Κι έγινε η καταφυγή τους. Απ' τα εννέα του χρόνια και μετά όλοι τον είχαν για γιατρό. Ο ίδιος ο Γέροντας, χαριτολογώντας, έλεγε αργότερα: «Εγώ δεν ήξερα τίποτα. Είχα μία Σύνοψη και ό,τι προσευχή έβρισκα τους διάβαζα, τους σταύρωνα, τους ράντιζα με αγιασμό και γινόντουσαν καλά». Από μικρό λοιπόν παιδί ήταν στην υπηρεσία του Θεού και μάλιστα προικισμένο με το χάρισμα το ιαματικό, αλλά και το προορατικό, αφού με την καθαρότητα καρδίας και νου που είχε αποκτήσει με την άσκηση και την προσευχή, προέβλεψε τα μεγάλα κακά που πλησίαζαν λόγω του Ελληνοϊταλικού και του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού όπου πήγαινε είχε σ' όλες τις τάξεις άριστη επίδοση. Εντυπωσίαζε δε τόσο πολύ και για την συμπεριφορά του, ώστε τον μικρό Ιάκωβο τον σεβότανε κι ο δάσκαλος, που μαζί με τον Επιθεωρητή επέμεναν στους γονείς του να τον στείλουν στη Χαλκίδα στο Γυμνάσιο, για να συνεχίσει τη μόρφωσή του και να μην αδικηθεί ένα τέτοιο μυαλό. Ο πατέρας του όμως, φοβούμενος μήπως το παιδί του κινδυνέψει ποικιλοτρόπως απ' τις παγίδες της κοινωνίας, δεν το επέτρεψε.

Έμεινε έτσι ο νεαρός Ιάκωβος στο χωριό και δούλευε στα χωράφια τα δικά τους και σε ξένα για μεροκάματο. Έπειτα ο πατέρας του τον πήρε μαζί του βοηθό στα χτισίματα.

Τα πρώτα βήματά του στην άσκηση

Ο Ιάκωβος, το παιδί των 13 και 14 ετών, έγινε σιγά - σιγά ένας μικρός ασκητής. Όλη μέρα στη δουλειά, για το μεροκάματο ή για τις εξυπηρετήσεις των συγχωριανών του, που όλους τους συμπονούσε πολύ και δεν έλεγε όχι σε όποιον και όπου του ζητούσε χέρι βοηθείας, και το βράδυ στο σπίτι στην προσευχή και στις μετάνοιες. Στις νυχτερινές μετάνοιες που στην ηλικία των 15 - 16 ετών έφτανε τις δύο χιλιάδες και περισσότερες. Αλλά και στο θέμα της νηστείας εβίαζε πολύ τον εαυτό του. Για μεγάλα διαστήματα, όχι συνεχή, από την Κυριακή το απόγευμα μέχρι το Σάββατο που πήγαινε να λειτουργηθεί, δεν έτρωγε τίποτα. Μεταλάμβανε, έπαιρνε αντίδωρο και μετά έτρωγε λίγο προσφάϊ. Την Κυριακή έτρωγε κανονικά. Στην περίοδο της Κατοχής όμως απ' την άσκηση, αθέλητα, κινδύνεψε δύο - τρείς φορές η υγεία του, γιατί συνέβη μετά την εβδομάδα της αφαγίας του να βρεθούν πεινασμένα παιδιά τη μια φορά και ανήμποροι γέροι την άλλη, τους έδωσε ό,τι είχε να φάει για τρείς - τέσσερις ημέρες και ο ίδιος έμεινε χωρίς τίποτα.

Δεν έλειπαν βέβαια και οι ειρωνείες και τα πειράγματα από ορισμένους συγχωριανούς. Αλλά ο νεαρός Ιάκωβος ούτε απαντούσε, ούτε ανταπέδιδε. Η φράση «ευχαριστώ μπάρμπα - Γιώργη» έμεινε παροιμιώδης στο χωριό Φαράκλα και στην ευρύτερη περιοχή. Ήταν η απάντηση του νέου τότε Ιακώβου προς κάθε χυδαία βρισιά του συγχωριανού του μπάρμπα - Γιώργη, ο οποίος ενώ του είχε κλέψει τη σειρά στο πότισμα των χωραφιών, τον έβριζε χυδαία, όταν ο νέος Ιάκωβος διεκδίκησε τη σειρά του.

Στις μαύρες μέρες του 1942 μ.Χ., παλληκάρι τότε είκοσι δύο ετών, ο Άγιος Ιάκωβος πέρασε ένα μεγάλο πόνο και μια μεγάλη λύπη απ' την κοίμηση της μητέρας του Θεοδώρας, με την οποία είχε πολύ μεγάλο φυσικό και πνευματικό σύνδεσμο και η οποία εκοιμήθη μ' ένα θάνατο αληθινά οσιακό, προγνωρίζοντάς τον από ειδοποίηση του αγγέλου της τρεις μέρες πριν την κοίμησή της.

Η μετά θάνατον όμως εμφάνισή της στον ύπνο του και οι νουθεσίες που του έδωσε ενδυνάμωσαν και παρηγόρησαν την ψυχή του. Συνέχισε έτσι την ίδια ασκητική ζωή μέχρι την ηλικία των είκοσι επτά ετών, οπότε τον πήραν στρατιώτη, καθυστερημένα βέβαια, λόγω του ότι είχε κηρυχθεί ο πόλεμος, υπήρχαν ανώμαλες καταστάσεις, Κατοχή, ανταρτοπόλεμος και δεν τους είχανε καλέσει.

Η στρατιωτική θητεία του

Η εποχή πού πήγε στρατιώτης (1947 μ.Χ.) ήταν η περίοδος του εμφυλίου και αδελφοκτόνου πολέμου στην πατρίδα μας. Με την πίστη του στον Θεό, τις προσευχές και τις δεήσεις του, έχοντας πάντοτε μαζί του το θαυματουργό εικονισματάκι του Αγίου Χαραλάμπη, με τον σεβασμό και την πειθαρχία προς τους ανωτέρους του, την εργατικότητα και τη σεμνότητά του, ξεπέρασε τις ποικίλες δυσκολίες και δοκιμασίες που αντιμετώπισε κατά τη διάρκεια της τριετούς στρατιωτικής του θητείας, αρχικά στο Βόλο κι ύστερα στον Πειραιά. Δεν «συσχηματίσθηκε» ποτέ με άτοπες και απρεπείς επιθυμίες ορισμένων συστρατιωτών του και γι' αυτό είχε, τουλάχιστον στην αρχή, να πολεμήσει με τα πειράγματα και τη χλεύη τους. Με την ενάρετη όμως ζωή του εδίδαξε πολλούς και στο τέλος όλοι τον αγάπησαν, γιατί στις δυσκολίες και στις αρρώστιές τους ήταν πάντα δίπλα τους.

Ο Άγιος Ιάκωβος συνέχισε και στο Στρατό την άσκησή του. Ουδέποτε κατά τη διάρκεια της θητείας του έφαγε λαδερό φαγητό τις Τετάρτες και τις Παρασκευές, καθώς και τις Σαρακοστές των Χριστουγέννων και του Πάσχα. Αυτό βέβαια γινόταν με μεγάλες θυσίες....

Η ευχαρίστησή του ήταν μεγάλη που πήγαινε και προσκυνούσε όλους τους μεγάλους ναούς και τα εκκλησάκια που υπήρχαν στη διαδρομή απ' τον Πειραιά μέχρι την Αθήνα. Αυτό γινόταν με καθημερινή σχεδόν πεζοπορία, η οποία βέβαια άφησε τα σημάδια της που φάνηκαν αργότερα.

Οι ευχές που του ζητήσανε επίμονα να διαβάσει στο σπίτι ενός εφέτη στην Αθήνα και οι προσευχές που έκανε, όντας ακόμη στρατιώτης, ελευθέρωσαν την οικογένεια απ' τον δαίμονα, τον οποίο η σύζυγος του εφέτη είδε με τη μορφή μαύρου φοβερού σκύλου που έβγαινε απ' το σπίτι της, λέγοντάς της: «Μ' έδιωξε εκείνος ο κοκκαλιάρης». Τέτοιες ευεργεσίες έγιναν και χάριν άλλων.

Απολύθηκε απ' τις τάξεις του Στρατού τριάντα και πλέον ετών κι αφού αποκατέστησε την αδελφή του, κατά την εντολή της μητέρας του, έχοντας ζήσει «ευαγγελικώς» στον κόσμο, ακολούθησε τη μοναχική ζωή, που από μικρός ολόψυχα επόθησε.

Αρχική επιθυμία του Αγίου Ιακώβου ήταν να πάει στους Αγίους Τόπους κι εκεί να ζήσει στην Έρημο ως Ασκητής. Θεώρησε όμως καλό πριν ξεκινήσει για τους Άγιους Τόπους να επισκεφθεί το μοναστήρι του Όσιου Δαυίδ, για να ζητήσει τη βοήθεια και τη μεσιτεία του Οσίου.

Η ολοζώντανη όμως εμφάνιση ενώπιον του με την άφιξή του εκεί του ιδίου του Οσίου Δαυΐδ που τον υποδέχθηκε και η ουράνια και παραδείσια πολιτεία των ασκητών που είδε μπροστά του σε όραμα, αντί του παλαιού και ερειπωμένου Μοναστηρίου που υπήρχε στην πραγματικότητα, τον έκαναν να υποσχεθεί στον Άγιο, ότι θα παραμείνει στη Μονή, όπως και παρέμεινε. Την εποχή εκείνη ζούσαν στη Μονή τρία γεροντάκια με το ιδιόρρυθμο σύστημα. Ηγούμενος ήταν ο μακαριστός αρχιμανδρίτης Νικόδημος Θωμάς, άνθρωπος ενάρετος, ηθικός και πολύ ελεήμων, εργασθείς με πολύ ζήλο για την αναστήλωση της Μονής.

Η μοναχική ζωή του Αγίου Ιακώβου

Ο Άγιος Ιάκωβος ξεκινώντας τη μοναχική ζωή έβαλε αρχή απαράβατη την υπακοή και δεν έκανε τίποτα χωρίς ευλογία του ηγουμένου, την οποία για να λάβει απαιτείτο πολλές φορές να κάνει κοπιαστικές πορείες τεσσάρων και πέντε ωρών, αφού ο Γέροντάς του ασκώντας και εφημεριακά καθήκοντα ευρίσκετο συχνά στην κωμόπολη της Λίμνης.

Η αγόγγυστη υπακοή αυτή του Αγίου Ιακώβου και ο πύρινος ζήλος με τον όποιο εργαζόταν στην πνευματική και σωματική εργασία μέσα στη Μονή εκίνησαν το φθόνο του μισόκαλου διαβόλου, ο οποίος αρχικά ξεσήκωσε τους παλαιούς ιδιόρρυθμους πατέρες εναντίον του. Θλίψεις, πικρίες και δοκιμασίες πολλές επέτρεψε ο Θεός και τον βρήκαν εξ αιτίας της συμπεριφοράς των πατέρων αυτών. Όμως δεν κάμφθηκε, συνέχισε τον αγώνα του.

Δοκιμασίες και πειρασμοί

Από την άλλη είχε να αντιμετωπίσει τη δοκιμασία της απίστευτης φτώχειας της Μονής, εκείνης της εποχής και του ερειπωμένου παγωμένου κελιού του με τα χαλασμένα παντζούρια που από τις χαραμάδες τους στους βαρείς χειμώνες ο αέρας περνούσε το χιόνι μέσα, και με τα τρύπια πατώματα, που από κάτω τους βάζανε τα γίδια της Μονής. Ακόμη η στέρηση απολύτως αναγκαίων αγαθών και των χειμερινών ακόμη ρούχων και παπουτσιών τον έκαναν με τις βροχές, τους πάγους και το πολύ χιόνι να τρέμει σύγκορμος και να αρρωσταίνει συχνά. Όλες αυτές οι ταλαιπωρίες στιγμάτιζαν το σώμα του, καμμιά όμως δεν βρήκε την ψυχή του, καμμιά δεν πείραξε το πνεύμα του.

Αλλά κι ο σατανάς δεν έπαυε να τον πολεμά βάζοντας όλη την τέχνη του και χρησιμοποιώντας όλα τα τεχνάσματά του Δεν αρκούνταν στον πνευματικό, τον αόρατο πόλεμο όπου τσακιζόταν πάνω στην υπακοή, την προσευχή, την πραότητα και την ταπείνωση του Αγίου, αλλά τον πολέμησε και αισθητά, ορατά. Δεκαοκτώ δαίμονες κάποια φορά με διάφορες μορφές σαν άνθρωποι, σαν πίθηκοι κ.ά., όρμησαν επάνω του την ώρα που εργαζόταν και από τα χτυπήματά τους και τα βασανιστήριά τους τον άφησαν μισοπεθαμένο, όταν μπόρεσε πια και απελευθέρωσε το χέρι του κι έκανε το Σταυρό του. Το ίδιο επανέλαβαν κι άλλη φορά λιγότεροι στον αριθμό δαίμονες.

Άλλοτε πάλι οι δαίμονες για να τον τρομοκρατήσουν εμφανίσθηκαν με μορφή χιλιάδων, αναρίθμητων σκορπιών μέσα στη σπηλιά στο Ασκητήριο του Οσίου Δαυίδ, όπου ο Άγιος μιμούμενος τον Όσιο Δαυΐδ πήγαινε συχνά τις νύχτες να προσευχηθεί, βοηθούμενος στη νυχτερινή μετάβαση του εκεί από ένα φωτεινό αστέρι που του φώτιζε το μονοπάτι, που δεν ήταν τίποτα άλλο παρά Άγγελος Κυρίου σταλμένος για τη διακονία αυτή, ως απάντηση του Θεού στο σχετικό αίτημα της προσευχής του.

Ο Άγιος Ιάκωβος δεν πτοήθηκε. Μόλις αντιλήφθηκε ότι επρόκειτο για δαιμονική ενέργεια, έθεσε όριο στους σκορπιούς κι αυτοί δεμένοι από την εντολή του δεν πέρασαν τον κύκλο που χάραξε γύρω του ο Άγιος. Σημάδι αυτό ότι ο Θεός είχε δώσει στον πιστό του δούλο την εξουσία να χρησιμοποιεί κάτι από τη θεία δύναμή Του, από τις θείες ενέργειές Του.

Ο Άγιος Ιάκωβος σε όλες αυτές τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς αλλά και σε πολλούς άλλους αντέταξε την ακλόνητη πίστη του στο Θεό και τη θεία αγάπη του προς τον Όσιο Δαυίδ, την πραγματικά ιώβειο υπομονή του και την άκαμπτη καρτερία και πραότητά του, την απόλυτη υπακοή και ταπείνωσή του, την αδιάλειπτη προσευχή και την άπειρη αγάπη του προς όλους.

Το Γραφικό: «Η Βασιλεία του Θεού βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν» εφαρμόσθηκε πλήρως από τον Άγιο. Η βία που ασκούσε στον εαυτό του στο καθετί ήταν το κύριο χαρακτηριστικό του. Δεν συγκατέβαινε εύκολα στον εαυτό του. Αλλά και η ευθύτητά του ήταν μοναδική, ήταν άνθρωπος του «ναι, ναι» και του «ου, ου», και η νηστεία του επίσης υπεράνθρωπη.

Η ιερατική ζωή του

Ο Θεός αξίωσε τον Άγιο Ιάκωβο και του μεγάλου χαρίσματος της ιεροσύνης. Ο ίδιος ο Άγιος έλεγε χαρακτηριστικά: «Εγώ ποτέ στη ζωή μου δεν επεθύμησα θέσεις και αξιώματα, ούτε και φαντάστηκα κατά διάνοιαν ότι ήταν δυνατόν να αξιωθώ τέτοιας τιμής. Δέχτηκα μόνον από υπακοή προς το Γέροντά μου και από σεβασμό προς τον άγιο εκείνον επίσκοπο Χαλκίδος, το μακαριστό Γρηγόριο».

Η χειροτονία του σε διάκονο έγινε στις 18 Δεκεμβρίου του 1952 μ.Χ. στο εκκλησάκι της Αγίας Βαρβάρας στη Χαλκίδα και σε ιερέα την επομένη 19 Δεκεμβρίου στο παρεκκλήσι του Επισκοπείου. Ο μητροπολίτης είπε στον Άγιο Ιάκωβο μετά τη χειροτονία του ένα λόγο προφητικό: «Και συ παιδί μου, θά αγιάσεις. Να συνεχίσεις με τη δύναμη του Θεού και θα σε ανακηρύξει Άγιο η Εκκλησία».

Πνευματικά γεγονότα της ζωής του

Ο Άγιος Ιάκωβος μέσα στο ναό κατά τη διάρκεια της θείας Λατρείας ζούσε ως ιερεύς πολλά πνευματικά γεγονότα. Γινόταν επίγειος άγγελος «συλλειτουργών», όπως ο ίδιος έλεγε σε ορισμένα πρόσωπα, με Χερουβείμ και Σεραφείμ και με Αγίους. Στην αγία προσκομιδή είδε και άγγιξε το ίδιο το πανάγιο Αίμα του Κυρίου, την ώρα που ετοιμαζόταν να καλύψει τα Τίμια Δώρα. Εκεί, άλλοτε, είδε Αγγέλους Κυρίου να παραλαμβάνουν τις μερίδες των μνημονευομένων και να πηγαίνουν να τις εναποθέτουν σαν προσευχές στο θρόνο του Δεσπότου Χριστού. Άλλοτε είδε «πνευματικώ τω τρόπω», όπως ο ίδιος έλεγε, κεκοιμημένους να του εμφανίζονται κατά κάποιο τρόπο με τη χούφτα ανοιχτή και να του ζητούν να βγάλει μερίδα υπέρ αυτών, υπέρ αναπαύσεως των ψυχών τους, κι όταν το έκανε τους έβλεπε να πηγαίνουν στον τόπο τους αναπαυμένοι. Ένα φωτοειδή αστέρα είδε άλλοτε να στέκεται επάνω από το κεφάλι ευλαβούς ιερέως που είχε επισκεφθεί τη Μονή και λειτουργούσε, τήν ώρα που έθετε τον αστερίσκο επάνω του Αμνού κατά την κάλυψη των Τιμίων Δώρων. Πνευματικά γεγονότα τέτοια ανάλογα υπάρχουν πολλά, όλα αυτά, μεγάλες δωρεές του Θεού προς τον εκλεκτό του δούλο Ιάκωβο.

Ως πνευματικός πατέρας διέπρεψε. Κανένας δεν έφευγε από το πετραχήλι του χωρίς να είναι αναπαυμένος και ευχαριστημένος. Με την πολλή του αγάπη θυσιαζόταν για όλους και παρόλο που, ιδίως τα τελευταία χρόνια, υπέφερε από πολλές αρρώστιες σε κανέναν δεν είπε: «δέν μπορώ να σε δω, να ακούσω το πρόβλημά σου». Ο κόσμος», έλεγε στη συνοδία του, «ούτε να φάει ζητάει, ούτε να πιει, ζητάει την αγάπη μας. Αν μπορούμε αυτό να το κάνουμε θα επιτύχουμε στη ζωή μας ως μοναχοί».

Από το 1975 μ.Χ., οπότε με θεοφώτιστη απόφαση του σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου ανέλαβε την ηγουμενία και «ο λύχνος ετέθη επί την λυχνίαν», αποκαλύφθηκαν εξ ανάγκης τα πολλά του χαρίσματα που αγωνιζόταν επιμελώς να κρύβει. Η φήμη της Μονής για τα θαύματα του Οσίου Δαυΐδ, τον αγιασμένο ηγούμενο της Άγιο Ιάκωβο, τον ανύστακτο κόπο και την αβραμιαία φιλοξενία των πατέρων της διαδόθηκε σιγά - σιγά παντού και πλήθη πιστών από την Ελλάδα και το εξωτερικό κατέφθαναν στη Μονή, η οποία έτσι αναδείχθηκε, όπως γράφτηκε, «κυψέλη πνευματικής ζωής και φάρος Ορθοδοξίας, πανελλήνιο προσκύνημα, πανορθόδοξη αναφορά του αιώνα μας».

Από τα πενήντα πέντε χρόνια του και μετά παρεχώρησε ο θεός κι ο Άγιος Ιάκωβος πέρασε εκτός των άλλων δοκιμασιών και πολλές και επώδυνες ασθένειες. Έλεγε χαρακτηριστικά ο μακαριστός Γέροντας «πήρε ο εωσφόρος την άδεια να πειράξει το σώμα μου». Αυτό είπε αποκαλυπτικά και το δαιμόνιο μέσω μιας δαιμονισμένης φανερώνοντας και τις παθήσεις που είχε ο Γέροντας, τις όποιες μόνο ο ίδιος ήξερε. Κι ο Γέροντας συνέχιζε λέγοντας: «Εμένα που ποτέ άνθρωπος δεν με είδε γυμνό, εκτός από τη μητέρα μου όταν ήμουν παιδάκι, παραχώρησε ο Θεός να με δουν οι γιατροί και οι νοσοκόμοι και να με χειρουργήσουν επανειλημμένως. Έγινα θέατρο αγγέλοις και ανθρώποις».

Δεν ήταν λίγες οι φορές βέβαια που οι Άγιοι, όπως ο Όσιος Δαυΐδ, ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος, οι Άγιοι Ανάργυροι, η Αγία Παρασκευή, επενέβησαν μετά από παρακλήσεις του και τον βοήθησαν στις ασθένειες του χαρίζοντας του την ίαση και την υγεία.

Η τελευταία δοκιμασία με την υγεία του που τελικά οδήγησε τον Άγιο στην άλλη ζωή ήταν η πάθηση της καρδιάς του, η όποια προέκυψε εξ αίτιας κάποιου πειρασμού που πέρασε.

Τα πνευματικά χαρίσματα του Αγίου

Ο Άγιος Ιάκωβος έζησε οσίως σαράντα περίπου χρόνια στη Μονή του Οσίου Δαυΐδ, έχοντας προηγουμένως ζήσει «ευαγγελικώς» στον κόσμο τριάντα δύο χρόνια. Δούλεψε στον Κύριο τηρώντας από τη νεότητα έως το γήρας ίση την προθυμία της ασκήσεως. Μιμήθηκε τον Όσιο Δαυΐδ, και βάδισε στα ίχνη του. Οι ασκητικοί του αγώνες ήταν εφάμιλλοι των παλαιών οσίων που αναφέρονται στα Γεροντικά, αλλά και οι εναντίον του επιθέσεις, πνευματικές και αισθητές, του Σατανά, οι ποικίλοι πειρασμοί, δοκιμασίες και κακοπάθειές του ήταν ανάλογες με αυτές που αντιμετώπισαν πολλοί θεοφόροι Πατέρες.

Όσο όμως μεγάλωναν οι δοκιμασίες, οι ασθένειες και τα βάσανα του, τόσο ο Θεός τον χαρίτωνε με σπάνια πνευματικά χαρίσματα, όπως της διοράσεως και προοράσεως, της διακρίσεως και της παραμυθίας, και τόσο περισσότερες ήταν οι θεοπτείες που είχε και οι θεοσημείες που επιτελούσε με την προσευχή του, αλλά και τόσο μεγαλύτερη γινόταν η ακτινοβολία του.

Στη Μονή προσέρχονταν για να τον δουν εκατοντάδες απλοί άνθρωποι του λαού, αλλά και πατριάρχες και αρχιερείς, κληρικοί κάθε βαθμού και μοναχοί, άρχοντες και ανώτατοι δικαστές, καθηγητές Πανεπιστημίου και επιστήμονες. Όλοι φεύγοντας από τη Μονή κι έχοντας δει τον Άγιο Ιάκωβο αισθάνονταν ότι έφευγαν από ένα είδος Παραδείσου.

Ο καθένας εύρισκε κοντά στον Άγιο τη βοήθεια που χρειαζόταν. Οι πονεμένοι εύρισκαν με τους παραμυθητικούς του λόγους την παρηγοριά και την ανακούφιση, οι δαιμονισμένοι εύρισκαν με τις ευχές του την απελευθέρωση από τα δαιμόνια και τη θεραπεία τους, οι ασθενείς εύρισκαν με την παρρησία της προσευχής του την ίαση και την υγεία, οι ταλαιπωρημένοι από τα διάφορα βιοτικά προβλήματα τους εύρισκαν με την ευλογία του την αναψυχή, την ψυχική τους ισορροπία, την ενδυνάμωση, τη λύση των προβλημάτων τους. Οι φτωχοί εύρισκαν με τη συνεχή και αγόγγυστη ελεημοσύνη του τη λύτρωση από τη θλίψη της φτώχειας και την απελευθέρωση από τα βάρη των χρεών τους. Πολλά άτεκνα ζευγάρια μετά την προσευχή, τις ευχές και την ευλογία του αποκτούσαν τέκνα χαριτωμένα. Αλλά και για όσους είχαν τα κατάλληλα μάτια να δουν, η παρουσία και μόνο του Αγίου, η θεωρία του, αποτελούσε ευλογία Θεού, φανέρωση των θείων ενεργειών, παρουσία του Θεού στη γη.

Ιδού τί αναφέρει σχετικώς στην από 14/02/1994 μ.Χ. επιστολή του προς την Ιερά Μονή του Οσίου Δαυΐδ ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος: «....Διά τον μακαριστόν Γέροντα με την φωτεινήν μορφήν ισχύει εκείνο το οποίον έγραφεν ο ιερός Χρυσόστομος διά τον άγιον Μελέτιον Αντιοχείας: "Ου γαρ διδάσκων μόνον, ουδέ φθεγγόμενος, αλλά και ορώμενος απλώς, ικανός η άπασαν αρετής διδασκαλίαν εις την των ορώντων ψυχήν είσαγαγείν"».

Η οσιακή κοίμησή του

Αντάξια της θαυμαστής ζωής του ήταν και η οσιακή κοίμηση του Αγίου, την οποία προγνώριζε, γι' αυτό και παρακάλεσε αγιορείτη ιεροδιάκονο που εξομολόγησε το πρωΐ της 21ης Νοεμβρίου 1991 μ.Χ., εκείνης της τελευταίας ημέρας της επιγείου ζωής του να μείνει στο Μοναστήρι ως το απόγευμα για να τον «ντύσει».

Και πράγματι στις 4:17 το απόγευμα σαν πουλάκι παρέδωσε το πνεύμα. Ο Άγιος άφησε το φθαρτό αυτό κόσμο του πόνου κι έφυγε για την αιώνια ανάπαυση, στο Θεό.

Το λείψανο του ήταν λαμπερό, εύκαμπτο, ζεστό, οσιακό και η ιαχή που έβγαινε από τα χείλη χιλιάδων ανθρώπων «άγιος, άγιος.... είσαι άγιος» αποτελούσε μία ομόφωνη μαρτυρία της συνείδησης των πιστών για το μακαριστό πλέον Γέροντα Ιάκωβο.

Αλλ' ο άγιος Ιάκωβος συνεχίζει και μετά την οσιακή κοίμηση του, όπως το ομολογούν εκατοντάδες πιστοί να τους ευεργετεί με την παρρησία που έχει στο Θεό. Στη Μονή του Οσίου Δαυΐδ υπάρχουν τουλάχιστον τριακόσιες μαρτυρίες πιστών, που ο Άγιος Ιάκωβος τους βοήθησε. Οι μαρτυρίες αυτές, που περιέχονται σε επιστολές των ίδιων των εύεργετηθέντων ή κατεγράφθηκαν μετά από προφορικές διηγήσεις τους, έχουν σχέση με θεραπείες, ευεργετικές επεμβάσεις, ή μεταθανάτιες εμφανίσεις του Αγίου.

Η παρρησία του Αγίου Ιακώβου στο Θεό - Σύγχρονες μαρτυρίες

1. Ο ιερεύς π. Ιωάννης Βερνέζος, εφημέριος του Προσκυνηματικού Ιερού Ναού του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου στο Προκόπι της Εύβοιας ανέφερε τα εξής: «Είχα ένα ογκίδιο στο δεξί μου χέρι. Εκτός των κινδύνων που έκρυβε, ήταν και αντιαισθητικό. Γι' αυτό, όταν οι χριστιανοί μου φιλούσαν το χέρι, το κάλυπτα με το ράσο μου. Την ημέρα της κηδείας του Γέροντος Ιακώβου (22/11/1991) παρεκάλεσα το Γέροντα για το θέμα αυτό. Και καθώς ασπαζόμουν το ιερό σκήνωμα του, ακούμπησα το χέρι μου πάνω στο λείψανο του. Από εκείνη τη στιγμή το ογκίδιο άρχισε να υποχωρεί, ώσπου εξαφανίστηκε. Μεγάλη η χάρη του οσίου Γέροντα. Ας έχουμε την ευχή του!».

2. Η κ. Ανδρομάχη Πασχάλη, κάτοικος Λίμνης Ευβοίας, σε επιστολή που έστειλε στη Μονή γράφει τα εξής:

«Στις 18 Νοεμβρίου 1993 μ.Χ. παρουσιάστηκε στην άκρη της γλώσσας μου ένα μικρό κεράτινο ογκίδιο. Περνώντας οι μέρες αυτό μεγάλωσε, κρεμόταν μπροστά στη γλώσσα μου και με ενοχλούσε στην ομιλία, την ώρα που έτρωγα και όταν έπινα νερό. Πέρασαν δυο μήνες από την ημέρα που το πρωτοείδα, το ογκίδιο εξακολουθούσε να υπάρχει και η ψυχολογική μου κατάσταση ήταν πολύ άσχημη. Μέσα στη μεγάλη ψυχολογική ένταση που βρισκόμουν, κι ενώ σκεπτόμουν ότι από Δευτέρα έπρεπε να πάω στην Αθήνα για γιατρό, άρχισα να λέω το πρόβλημα μου στον παππού Ιάκωβο κοιτάζοντας μία μικρή φωτογραφία του που είχα απέναντι στο τραπέζι μου. Τον παρακάλεσα να με βοηθήσει, να μην αρχίσω τις ατέλειωτες εξετάσεις στους γιατρούς που χρειάζονται για τέτοιου είδους περιστατικά και κατά τις δυο τα μεσάνυκτα ανέβηκα για ύπνο στο δωμάτιο μου. Το πρωί που σηκώθηκα, την ώρα που έπινα καφέ, διαπίστωσα ότι δεν με ενοχλούσε τίποτα στη γλώσσα μου. Όλο αγωνία πήγα στον καθρέφτη και είδα ότι το ογκίδιο που είχα εξαφανίστηκε χωρίς να αφήσει ούτε σημάδι.

Έτσι απλά παρακάλεσα τον άγιο Ιάκωβο να με βοηθήσει, κι αυτός έτσι απλά με βοήθησε.»

3. Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Μόρφου κ. Νεόφυτος σε μία από τις επισκέψεις του στη Μονή, ως αρχιμανδρίτης τότε, ανέφερε μεταξύ άλλων θαυμάτων που επιτελεί ο Άγιος Ιάκωβος σε Κυπρίους αδελφούς μας, τους όποιους αγαπούσε πολύ, και το έξης θαυμαστό:

Είχα φέρει στην Κύπρο λάδι από το καντήλι του τάφου του Γέροντα. Το 1993 μ.Χ. με πήρε στο τηλέφωνο ο εφημέριος του Ιερού Ναού του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Λάρνακος, ο π. Παναγιώτης Ζάρος, και μου είπε: «Πάτερ Νεόφυτε, δεν είμαι καλά. Έχω ένα χρόνιο πρόβλημα υγείας, αλλά δεν το λέω.

Έχω ραγάδες στο έντερο και έχω μεγάλη αιμορραγία. Και αυτές τις ημέρες έχω έντονους πόνους και μεγάλη ροή αίματος, και σε παρακαλώ κάνε μια παράκληση στον Άγιο Γεώργιο, που ζεις στο μοναστήρι του, και στον πατέρα Ιάκωβο να μου δίνουν υπομονή, γιατί όταν πονώ υποφέρω πολύ και φωνάζω και στενοχωρούνται και η παπαδιά και τα παιδιά μου».

Λυπήθηκα πολύ και του είπα ότι θα κάμω παράκληση και θα του πήγαινα λαδάκι από το καντήλι του πατρός Ιακώβου, για να σταυρωθεί. Αυτά είπα και έκλεισα το τηλέφωνο. Μετά από δέκα πέντε λεπτά ο π. Παναγιώτης ήρθε στο μοναστήρι και μου είπε: «Ήρθα να πάρω το λαδάκι του Γέροντα μόνος μου, γιατί πιστεύω πολύ σε αυτόν τον άνθρωπο, ότι ο Θεός τον χαρίτωσε και θα με βοηθήσει». Του έδωσα λάδι και σταυρώθηκε στο μέτωπο και έφυγε.

Το βράδυ με πήρε στο τηλέφωνο και μου είπε χαίροντας και κλαίοντας ότι η ροή του αίματος σταμάτησε. Από τότε έγινε τελείως καλά. Ο π. Παναγιώτης υπέφερε από αυτό από τα εφηβικά του χρόνια και τώρα ήταν περίπου 40 ετών. Όταν έγινε καλά υποσχέθηκε να τελεί θεία Λειτουργία και μνημόσυνο στο Γέροντα Ιάκωβο κάθε χρόνο σαν αυτή την ημέρα της θεραπείας του. Όταν όμως πέρασε ένας χρόνος από το θαύμα αυτό ο π. Παναγιώτης ξέχασε την υπόσχεσή του. Τη θυμήθηκε όταν εκείνη την ημέρα (στό χρόνο επάνω) του παρουσιάσθηκε ελάχιστο αίμα. Εκπλήρωσε την υπόσχεσή του και η ροή του αίματος σταμάτησε. Από τότε το θυμάται κάθε χρόνο και επιτελεί θεία Λειτουργία και μνημονεύει το Γέροντα ανάμεσα στους Άγιους.

4. Ο κ. Γιώργος Ιωαννίδης, γιατρός παθολόγος από το Βόλο, (προσωπικός τότε γιατρός του τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος και μετέπειτα Αρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου) ανέφερε μεταξύ άλλων και τα έξης:

«Φεύγοντας από τη Μονή του Οσίου Δαυΐδ, όπου είχα έλθει με την οικογένεια μου για προσκύνημα το Σεπτέμβριο του 1997 μ.Χ., κι ενώ βρισκόμουν στην πύλη της αισθάνθηκα μέσα μου μια δυνατή επιθυμία να πάω να ξαναπροσκυνήσω τον τάφο του Γέροντα Ιακώβου. Αισθανόμουν όπως αισθάνεται κάποιος που ξέχασε πίσω του κάτι πολύτιμο και θέλει να γυρίσει να το πάρει. Πραγματικά γύρισα με το γιό μου και στο ένα μέτρο πριν από τον τάφο του Γέροντα βλέπω κάτω στη γή ένα κομποσχοίνι. Παίρνω το κομποσχοίνι στο χέρι μου, το υψώνω και το κρατώ επιδεικτικά, ώστε αν κάποιος από τους γύρω προσκυνητές το έχασε, να το δει και να' ρθει να το πάρει. Εκείνη όμως ακριβώς τη στιγμή ακούω φωνή πίσω μου που μου έλεγε: «Τί ψάχνεις; Για σένα είναι το κομποσχοίνι». Γυρίζω και σε απόσταση ενός μέτρου βλέπω ολοζώντανο το Γέροντα Ιάκωβο να μου χαμογελά. Τον είδα ολοκάθαρα. Διέκρινα την υγρασία των ματιών του, τις φλεβίτσες στο πρόσωπο του, τη γενειάδα του, όπως την είχε. Ένοιωσα κάτι το ξεχωριστό, συγκλονίστηκα. Η κυριολεκτικά αύτη ζωντανή παρουσία του Γέροντα Ιακώβου μπροστά μου ήταν καθοριστική κι έβαλε μέσα μου τη σφραγίδα περί της βεβαιότητος της θείας παρουσίας».

5. Στις 10 Οκτωβρίου 2001 μ.Χ. ήρθε στη Μονή ο κ. Γιαννούλης, ναυτικός, από την Άνδρο και βουρκωμένος χωρίς καν να μπορεί να μιλήσει καλά - καλά από τη συγκίνηση και τα κλάματα ανέφερε τα έξης:

«Ταξίδευα προ καιρού και ευρισκόμουν στην Ινδία. Κάποια μέρα αντιμετώπισα σοβαρό πρόβλημα με την καρδιά μου. Στο Νοσοκομείο εκεί που με πήγαν οι γιατροί είπαν στους συναδέλφους μου ότι τελειώνω. Εγώ, παρ' όλο που ήμουν σε κωματώδη κατάσταση, ένιωθα ότι κάποια αόρατη θεία δύναμη με βοηθάει. Όταν αργότερα άνοιξα κάποια στιγμή τα μάτια μου τον πρώτο που είδα μπροστά μου ήταν ο Γέροντας Ιάκωβος που είχα διαβάσει αρκετές φορές το βιβλίο του. Μου είπε: «Μή φοβάσαι, κύριε Γιαννούλη, θα σε βοηθήσω, θα γίνεις τελείως καλά και θα ξαναγυρίσεις στην πατρίδα». Και από εκείνης της ώρας πράγματι έγινα τελείως καλά».

Από τις υπάρχουσες προφορικές και γραπτές μαρτυρίες των πιστών διαπιστώνεται ότι ο Άγιος Ιάκωβος έχει μεγάλη παρρησία στο Θεό και γι' αυτό εύχόμεθα να πρεσβεύει υπέρ πάντων υμών.

Την Δευτέρα, 27 Νοεμβρίου 2017 μ.Χ. η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, προέβη στην Αγιοκατάταξη του Γέροντος Ιακώβου Τσαλίκη του εν Ευβοία.

Και άλλες μαρτυρίες....

1. Κάποτε ήλθαν στον άγιο Ιάκωβο δύο παιδιά από Αθήνα και είχαν μαζί τους μία κοπέλα, που ζούσε στην αμαρτία. Μόλις έφτασαν στην Μονή συνάντησαν τον Γέροντα, ο οποίος με πραότητα και γλυκιά και ήρεμη φωνή καλωσόρισε τα παιδιά. Και αυτά είπαν:

«Γέροντα, φέραμε μία κοπέλα και θέλει να σας δει, ζει στην αμαρτία, να της δείξετε αγάπη, γιατί την πήγαμε και σε άλλο Πνευματικό, αλλά τίποτε».

Ο Γέροντας ρωτά την κοπέλα:

- Πώς σας λένε και από πού είστε;

- Γέροντα, εγώ είμαι λεσβία και αμαρτωλή, είπε η κοπέλα.

- Αχ! Πόσο χαίρομαι, παιδί μου που είσαι από την Λέσβο, που έχει βγάλει αγίους, τον άγιο Ραφαήλ, τον άγιο Νικόλαο και την αγία Ειρήνη, χαίρομαι.

Η κοπέλα τα έχασε, «τί λέει τώρα;», θα σκέφτηκε! Ο Γέροντας της λέει: «Πάμε μέσα στον Άγιο Χαράλαμπο να εξομολογηθείς, να μου πεις για την πατρίδα σου την ωραία Λέσβο και ό,τι άλλο έχεις που σε στενοχωρεί.»

Πήγαν μέσα, εξομολογήθηκε η κοπέλλα και βγήκε άλλος άνθρωπος έξω: «Αύτη η αλλοίωσις της Δεξιάς του Υψίστου».

Ο Γέροντας της είπε:

«Δεν μισώ εσένα, παιδί μου, αλλά την αμαρτία».

2. Από νωρίς, από τότε που οι δαίμονες τον χτυπούσαν και τον άφηναν αναίσθητο, άρχισε να του παρέχεται κι ένα άλλο χάρισμα. Να εκβάλλει δαιμόνια από ανθρώπους. Παλιά η μεθοδεία του Σατανά. Ταλαιπωρεί αφάνταστα και μεταβάλλει τον άνθρωπο σε απαίσιο τυφλό του όργανο. Ιδιαίτερα στη δεκαετία του 1980 φέρνανε συχνά δαιμονισμένους στη Μονή, για να τους διαβάσει εξορκισμούς ο Άγιος Ιάκωβος και να τους σταυρώσει με την κάρα του οσίου Δαβίδ.

Στις 13 του Σεπτέμβρη, το 1987 μ.Χ., δαιμόνιο ενόχλησε το Γιώργο Λ., ένα παληκάρι 22 ετών. Κάθε μέρα και η κατάστασή του χειροτέρευε. Τον Οκτώβρη η μητέρα του και ο αδερφός του φέρανε το Γιώργο στη Μονή. Παρακάλεσαν τον Άγιο Ιάκωβο να προσευχηθεί και να διαβάσει εξορκισμούς. Μπροστά στο ναό το δαιμόνιο αντέδρασε φοβερά. Έβριζε κι αισχρολογούσε, χειρονομούσε και απειλούσε. Μέσα στο ναό συνέχισε πιο έντονα την αντίδραση. Άνοιξε τη λειψανοθήκη ο Άγιος Ιάκωβος, κατέβασε την κάρα του οσίου και άρχισε να διαβάζει εξορκισμούς. Τότε, από τη μητέρα, που κι αυτή μπήκε στο ναό, ακούστηκε μια κραυγή:

«Θεέ μου, τι βλέπουν τα μάτια μου, ας γίνει καλά το παιδί μου». Τελειώνοντας οι εξορκισμοί, ο Γιώργος ελευθερώθηκε από το δαιμόνιο και ηρέμησε. Η μητέρα του, μόλις βγήκε από το ναό, εξήγησε σε μοναχό πως είδε τον Άγιο Ιάκωβο όταν εκείνη έβγαζε τη φωνή. Τον είδε είπε, όσο διάβαζε τους εξορκισμούς, υψωμένον περίπου μισό μέτρο πάνω από τη γη και να πατάει σ' ένα μαύρο νάνο με κέρατα και ουρά (στο δαιμόνιο).

Στη Μονή έφερναν δαιμονισμένους, έφερναν και ψυχοπαθείς, με διαφόρων βαθμών και τύπων σχιζοφρένειες. Τις περισσότερες φορές είναι πολύ, μα πάρα πολύ, δύσκολο να διακρίνει κανείς πότε ο δυστυχής άνθρωπος πάσχει από σχιζοφρένεια και πότε κατέχεται από δαιμόνιο. Ο Άγιος Ιάκωβος είχε το χάρισμα να διακρίνει και ανάλογα με την περίπτωση, έλεγε:

–Αυτός (ο ψυχοπαθής) πρέπει να πάει στο γιατρό.

–Αυτός, παιδί μου, έχει δαιμόνιο (άρα χρειαζόταν εξορκισμούς).

Πολλοί παρακολουθούσανε τους εξορκισμούς αυτούς και κάποιοι καταγράψανε διαλόγους μεταξύ του Αγίου Ιακώβου και των δαιμόνων. Οι δαίμονες μιλούσανε με το στόμα των δαιμονισμένων, που βρίζανε άσχημα και συχνά, ως δαίμονες, δείχνανε γνώση πραγμάτων, που δεν τα γνωρίζουν οι άνθρωποι. Η δαιμονισμένη Παναγιώτα χτυπιόταν και δεν ήθελε να πάει στον Άγιο Ιάκωβο, τον οποίο έλεγε ότι θα τον τυφλώσει τη νύχτα, να μην μπορεί να διαβάζει. Το πρωί ο γέροντας τη ρώτησε το όνομά της και αυτή απάντησε: Οσμάν. Άλλη μία δαιμονισμένη απάντησε ότι τη λένε Βελιάρ. Τότε ο γέροντας:

– Εσύ, Βελιάρ, και ο πατέρας σου είστε ψεύτες. Βεελζεβούλ ο πατέρας σου.

Εκείνη βεβαίωσε:

– Ναι, έτσι λέγεται και μου δίνει ξύλο για να κάνω κακό, δεν αντέχω άλλο.

– Τώρα – επιτάσσει ο γέροντας – θέλω να φύγεις από την Παναγιώτα.

– Να φύγω – προλαβαίνει η Παναγιώτα – να φύγω, παλιόγερε κοκαλιάρη.

– Να πας στα όρη –συνεχίζει ο γέροντας.

Και η Παναγιώτα με παράπονο κι επιμονή:

– Να μην πάω στα όρη, να πάω σε άνθρωπο…

Ο Άγιος βάζει την κάρα του Οσίου στο κεφάλι της.

– Μου σπας τα κέρατα… Σε πολεμάω εξήντα πέντε χρόνια. Δεν μπορώ να σε ρίξω σε κάποια αμαρτία, να σε πάω στην κόλαση. Να εύχεσθε σ’ αυτόν το Γέρο (= τον όσιο Δαβίδ), αλλιώς θα σας είχα λιώσει…

Έπειτα το δαιμόνιο άλλαξε τακτική και φώναζε στο γέροντα:

– Είσαι άγιος… Έχετε άγιο εδώ και δεν το καταλάβατε.

Ο Άγιος αποστόμωνε αμέσως:

– Τα λες να με παρασύρεις, αμ’ δε σ’ακούω… γη και σποδός είμαι… εγώ είμαι ταπεινός…

Το δαιμόνιο ήξερε καλά, ομολογούσε και αντιδρούσε:

– Αυτή η ταπείνωση, ρε κερατά, με καίει… φύγε ρε…

Την ίδια εποχή, πήγανε οι γονείς στην Μονή την κόρη τους, που δεν έμπαινε στο ναό. Βγήκε ο Άγιος με την κάρα του Οσίου, οπότε η δαιμονισμένη ξέσπασε:

– Σκάσε, να μη σ’ακούω παλιόγερε. Να ψοφήσεις (και χτυπιότανε φοβερά η κοπέλα). Είμαι κοσμοκράτωρ (φώναζε με το στόμα της ο δαίμονας). Κρατώ την Αθήνα στα χέρια μου… Εκείνο που ήθελα το’κανα, τους παπάδες τους κούρεψα…

Πολεμάω χρόνια το μοναστήρι σας φυλάει ο μεγάλος εδώ μέσα. Δεν μπορώ να σε παγιδέψω. Να τα πόδια σου! Σαπίσανε τα πόδια σου (= πράγματι σάπιες ήτανε οι φλέβες των ποδιών του Αγίου και το αίμα δεν κυκλοφορούσε). Ν' απελπιστείς, πες ότι είσαι άγιος να σε κολάσω.

Επεμβαίνει ο Άγιος:

– Δεν είμαι άγιος, αλλά ο Κύριος είπε: «άγιοι γίνεσθε». Ότι μπορώ κάνω, είμαι άνθρωπος χοϊκός.

Με νέα αγανάκτηση η δαιμονισμένη:

–Τι να σου κάνω, τραγόπαπα, έχεις ταπείνωση κι έχεις μέσα σου το Χριστό× αλλιώς θα σε είχα διαλύσει. Τόσες αρρώστιες (= σου έβαλα) κι εσύ επιμένεις…

Άλλος δαιμονισμένος πληροφόρησε με καύχηση:

– Οχτώ χιλιάδες μάγους έχω στην υποταγή μου.

Τον ρώτησε ο Άγιος πως μπαίνει σε ανθρώπους και απάντησε ότι μπαίνει σ' αυτούς που «δεν έχουν πίστη. Μπαίνω έτσι, σαν καπνός».

Κάποτε διάβασε τους εξορκισμούς για δαιμονισμένη, που την πήγε στο Άγιο Ιάκωβο ο αστυνόμος σύζυγός της. Φάνηκε να ηρεμεί, και ο γέροντας έτεινε το χέρι του να τη χαιρετήσει. Τότε αυτή με θυμό:

– Πιάνουν οι δαίμονες το χέρι του παπά που λειτουργεί;

Δυο παληκάρια φέρανε από τη Βέροια τη δαιμονισμένη μητέρα τους. Συνέβη να είναι στη Μονή και ο μητροπολίτης Σάμου. Τη μια στιγμή φερόταν ήρεμα κι έλεγε περιπαιχτικά:

– Κοκαλιάρη Ιάκωβε… Πάτερ Ιάκωβε, είσαι άγιος. Ο κόσμος σε τιμάει για άγιο.

Με υψωμένη φωνή έλεγε και ξανάλεγε ο Άγιος:

– Χοϊκός, αμαρτωλός άνθρωπος, είμαι.

Μετά από λίγο γινόταν επιθετική και με τα νύχια τραυμάτιζε στο πρόσωπο πολλούς. Το ίδιο προσπάθησε και για το Άγιο Ιάκωβο, που τη σταμάτησε με την κάρα του Οσίου.

Άλλος δαιμονισμένος, αντιδρώντας και τρέμοντας στις προσευχές του Αγίου Ιακώβου, φώναζε:

– Σκάσε Ιάκωβε, σκάσε κοκαλιάρη… σαν καπνός εισέρχομαι στον άνθρωπο και σαν καπνός εξέρχομαι… φοβάμαι, τρέμω το Σταυρό… άμα τον κάνουν φεύγω… φεύγει η χάρη του Θεού και μπαίνουμε μεις (= οι δαίμονες).

Σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις δαιμονισμένων ο Άγιος Ιάκωβος διάβαζε τους εξορκισμούς, έχοντας την κάρα του Οσίου. Έτσι προστάτευε και τον εαυτό του ενώπιον των ανθρώπων. Δε θα μπορούσανε να ειπούν ότι τους δαίμονες εκβάλλει ο ίδιος ο Άγιος Ιάκωβος, εφόσον πρόβαλλε πάντα τον Όσιο Δαβίδ ως ενεργούντα.

Δραματική, για όλους τους παρόντες, γινόταν η κατάσταση, όταν οι δαιμονισμένοι παίρνανε άλλες μορφές. Τρομαγμένοι και απελπισμένοι από τις προσευχές του Αγίου Ιακώβου, παίρνανε ξαφνικά τη μορφή άγριου μαύρου σκύλου, φοβερού λύκου ή σαρκοβόρου πτηνού. Άλλοτε πάλι γαυγίζαν ή βρυχώνταν σαν θηρία και σκορπούσανε παντού τρόμο.

Όσοι δαιμονισμένοι απελευθερώνονταν από το Σατανά, επισκέπτονταν συχνά τη Μονή για ευχαριστίες και προσκύνημα. Μόνο που οι ευχαριστίες δεν είναι τόσο απλό πράγμα. Παραξενεύτηκαν οι μοναχοί μία μέρα, που ο Άγιος δεν πήρε χρήματα για το ταγαράκι του από τη μητέρα ενός παιδιού, το οποίο ελευθέρωσε από δαιμόνιο. Το δαιμόνιο είχε πάει στα χρήματα, το διέκρινε ο Άγιος:

– Εγώ έβγαλα το δαιμόνιο από το παιδί σου κι εσύ πας να τα βάλεις σ’εμένα!

Το χάρισμα τούτο, να ελευθερώνει τον άνθρωπο από τους δαίμονες είναι πολυσήμαντος θρίαμβος. Αποτελεί την τρανή απόδειξη ότι η κυριαρχία του Σατανά στον κόσμο, τον άνθρωπο και τη φύση, είναι προσωρινή και μπορεί να καταργηθεί. Κι εφόσον με το θαύμα του Οσίου καταργείται ενδεικτικά – στην περίπτωση εκδίωξης δαιμόνων από ανθρώπους – σημαίνει ότι ο Όσιος βιώνει τη βασιλεία αυτής στον κόσμο. Άρα η βασιλεία του Θεού και υπάρχει και μπορεί να πραγματώνεται καθημερινά, έστω και μερικά.

3. Τα βάσανα της υγείας, η φτώχεια και το που έτρεχε δώθε-κείθε, όπου έβρισκε καμιά δουλίτσα, δεν τον εμποδίζανε στο εσωτερικό του έργο: αυστηρή νηστεία, πολλή νυχτερινή προσευχή, πόλεμος κατά των πειρασμών . Μαζί όμως συμπονούσε πολύ, μα πάρα πολύ, τους ανθρώπους. Όποιος και όπου του ζητούσε χέρι βοηθείας, δεν έλεγε όχι. Δεν μπορούσε να πει όχι! Όλοι στο χωριό τον είχανε για ιερό πρόσωπο, κι ας μην ήξεραν τι κάνει τις νύχτες και πως ασκητεύει.

Στις αρρώστιες και στις δύσκολες ώρες τον φωνάζανε πάντοτε να διαβάσει Ευχές και να σταυρώσει. Το 1939 μ.Χ. ή αρχές του 1940 μ.Χ. πολλά παιδάκια του χωριού πάθανε ομαδικά μαγουλάδες. Στο σχολείο το ένα τις μετέδωσε στο άλλο. Τα μάζεψαν τα παιδάκια και τα 'φεραν με σεβασμό, τα διάβασε και τα σταύρωσε. Ένα όμως γελούσε. Επιστρέφοντας στο σπίτι τους όλα γίνανε καλά, εκτός από αυτό που γελούσε. Οι γονείς του, όταν είδανε τ’ άλλα παιδιά θεραπευμένα, ρώτησαν, έμαθαν τι συνέβη και το μάλωσαν. Φέρανε το παιδί τους πίσω και κείνο έκλαιγε μετανοιωμένο. Ο Ιάκωβος το διάβασε, το σταύρωσε με το μικρό ξύλινο Σταυρό του κι έγινε κι αυτό καλά.

Για όλες αυτές τις ευεργεσίες που έκανε στους συγχωριανούς του, αλλά και σε κατοίκους των γύρω χωριών, δεν έπαιρνε αμοιβή. Τους αγαπούσε όλους, μικρούς και μεγάλους, και τους συμπονούσε γιατί κι αυτοί ήσανε φτωχοί.

Την εποχή ακριβώς τούτη, δηλαδή από το 1938 μέχρι το 1940, είχε αυξήσει πολύ την άσκησή του. Έτρωγε πολύ λίγο, κοιμόταν ελάχιστα, προσευχότανε πολλές ώρες της νύχτας, ενώ την ημέρα εργαζότανε σκληρά, όσο οι άλλοι κάτοικοι και περισσότερο. Η μητέρα του και ο πατέρας του είχανε αρχίσει να λυγίζουνε από τα βάσανα και τις στεναχώριες. Εκείνος έπρεπε να σταθεί το στήριγμα του σπιτιού.

Παράλληλα, είχε αποκτήσει τέτοια καθαρότητα καρδίας και νου με την άσκηση και την προσευχή, ώστε προέβλεπε τα μεγάλα κακά που πλησίαζαν. Ενώ είχε αυτά τα προμηνύματα, εμφανίστηκε στον ύπνο του η Θεοτόκος, ως Ζωοδόχος Πηγή, και του ζήτησε να της χτίσει προσκυνητάρι στο τάδε μέρος (και του το έδειξε), γιατί «εδώ του είπε, ήτανε το σπίτι μου». Ο νεαρός χτίστης Ιάκωβος της έχτισε με τον πατέρα του ένα μικρό εκκλησάκι. Μετά από χρόνια, στο μέρος εκείνο, επισημάνθηκαν ερείπια παλαιού χριστιανικού ναού.

Ήρθε όμως και η μεγάλη προειδοποίηση. Από τις αρχές του 1940, στο εκκλησάκι της αγίας Παρασκευής, του εμφανιζότανε συχνά η Αγία. Ένα βράδυ, του εμφανίστηκε πολύ σοβαρή και θλιμμένη και του είπε:

– Έλα, παιδί μου, να σου πω. Θα γίνει πόλεμος!

Ο Ιάκωβος έπεσε πάλι στην προσευχή και τις μετάνοιες. Όπου αγρυπνία και γιορτές ναών, πήγαινε και ξενυχτούσε ψέλνοντας, ολομόναχος πολλές φορές. Όπου πήγαινε κι έψελνε Δε ζήταγε από κανέναν όχι μόνο αμοιβή, αλλά ούτε και φαΐ. Έβαζε λίγο προσφάι στο ταγαράκι του, φορούσε ντρίλινα μα καθαρά ρούχα και με τα πόδια πήγαινε στις γύρω εκκλησίες.

Αρκετά πριν από την εποχή τούτη εφάρμοσε και κάτι άλλο, δείγμα της αγάπης του για προσευχή και άσκηση. Κυριακές ή Γιορτές, έφευγε στο δάσος. Έψαχνε μέρος ήσυχο και απόμερο. Το καθάριζε ή έσκαβε να γίνεται λίγο σαν σπηλιά και άρχιζε μετάνοιες και προσευχές.

4. Στις αρχές του 1953 μ.Χ., που είχανε λιώσει τα χιόνια εκεί γύρω, πήγε ψάχνοντας και βρήκε το ασκητήριο του οσίου Δαβίδ. Η χαρά του απερίγραπτη. Βαθιά στην καρδιά του είχε φωλιάσει η επιθυμία να μιμηθεί τον όσιο Δαβίδ. Όσο μπορούσε, βέβαια.

Εκείνος τόσα χρόνια έζησε στην ερημιά, συντροφιά με τ' αγρίμια, στη μικρή σπηλιά του, και γω –σκεφτόταν ο π. Ιάκωβος– να μην έρχομαι! Και περιμένω να ησυχάσω στο μοναστήρι από τους πειρασμούς; Και περιμένω να προοδεύσω στην υπακοή και στην ταπείνωση…

Από τους πρώτους μήνες του 1953 μ.Χ. αύξησε την άσκησή του. Όσο περισσότερο με την άσκηση μίκραινε το θέλημα της σάρκας, τόσο ευκολότερα προόδευε στην υπακοή και την ταπείνωση. Κι έβλεπε ότι όσο περισσότερο είχε τις αρετές αυτές, τόσο η καρδιά του και ο νους του ανοιγόσανε στο Θεό. Ο π. Ιάκωβος δεν είχε διαβάσει βαθιά θεολογικά και νηπτικά έργα Πατέρων της Εκκλησίας. Λίγα εκκλησιαστικά μόνο και κάτι απλοϊκά ηθικιστικά που του δάνειζε η μυλωνού στο χωριό του. Το έπαιρνε το βιβλιαράκι από τη μυλωνού και σε δύο-τρεις ημέρες το επέστρεφε. Το είχε κιόλας διαβάσει. Δεν ήξερε καν τη Φιλοκαλία. Πρόσεχε όμως πολύ αυτά που γράφουνε τα λειτουργικά βιβλία. Με τα χρόνια μάλιστα τα καταλάβαινε περισσότερο, χωρίς να έχει σπουδάσει αρχαία ελληνικά. Την Παρακλητική, το Τριώδιο… τα ρούφαγε κυριολεκτικά. Μα το βιβλίο που του ταίριαζε περισσότερο ήτανε το Πεντηκοστάριο. Η χαρά και ο αναστάσιμος θρίαμβος των τροπαρίων του μπαίνανε στην καρδιά του π. Ιακώβου. Και ήτανε στιγμές που του 'ρχότανε να πετάξει. Πλημμύριζε τόσο πολύ από χαρά η καρδιά του, που ένιωθε πια ελαφρύς, να φύγει στα ύψη. Μέχρι και τώρα που κοιμήθηκε, έλεγε πολύ συχνά:

– Εμένα η καρδιά μου είναι περιβόλι… εγώ πάτερ μου, είμαι χαρούμενος… βλέπεις, πάτερ μου, τώρα που εξομολογήθηκες πόσο ευτυχισμένος και χαρούμενος είσαι; Εγώ πάντα έτσι είμαι…

Η Μεγάλη Σαρακοστή τον βρήκε με πολλές δουλειές και καθήκοντα στη Μονή. Κανείς δεν εργαζότανε, κανείς δεν ενδιαφερότανε για τίποτα. Έπρεπε να είναι πανταχού παρών. Στο περιβόλι, στα ζώα, στη στέρνα, στην καθαριότητα, στα ξύλα… παντού… Και στις Ακολουθίες όλες αυτός. Ο αγαθός Ευθύμιος μόνο ακολουθούσε. Κι εφόσον ο ηγούμενος έλειπε, όποιος ξένος και να ’ρχότανε, τον Ιάκωβο φωνάζανε. Όμως οι δουλειές, δουλειές και η άσκηση, άσκηση.

Έκανε το τριήμερο –αποχή από κάθε είδους τροφή, ούτε νερό– και μετά συνέχιζε με ξηροφαγία. Μούσκευε φακή και κουκιά. Προσφάιζε με λίγο ψωμάκι και νερό. Αυτό ήτανε η τροφή του.

Τη νύχτα είχε άλλους αγώνες. Άλλη άσκηση. Μετά το Απόδειπνο ακολουθούσε λίγες ώρες εργασία. Έπειτα στο κελί. Εδώ ήτανε η μεγάλη παλαίστρα, το μαρμαρένιο αλώνι του χάρου και του Διγενή. Εδώ παλεύει ο Σατανάς με τον άνθρωπο του Θεού. Και πάλεψε ο Ιάκωβος το Σατανά και νίκησε, γιατί αγάπησε πολύ το Θεό!

Στο κελάκι του είχε ξυλοκρέβατο, πάνω στο οποίο έβαζε μια κουρελού. Εκεί όμως δεν κοιμότανε. Διάβασε από παλιά για τη χαμαικοιτία των ασκητών. Τους μιμήθηκε. Κοιμότανε κι αυτός καταγής, εκείνο το λίγο που κοιμότανε.

Αποβραδίς το κελάκι φωτιζότανε μ’ ένα κερί. Τα πρώτα χρόνια δεν είχε ούτε κεριά ούτε καν ένα καντηλάκι. Άναβε δαδί και μ’ αυτό διάβαζε. Το έβαζε μπροστά του, στη μέση του κελιού, φόραγε το πετραχήλι, καθότανε κάτω σταυροπόδι, οκλαδόν, και άρχιζε το διάβασμα. Συνήθως με Παρακλήσεις, της Παναγίας, του οσίου Δαβίδ, του αγίου της ημέρας. Αυτές πάντοτε. Όμως διάβαζε κι όσες άλλες μπορούσε. Μετά, το Ψαλτήρι. Το διάβαζε ολόκληρο στη διάρκεια της νύχτας, κάθε νύχτας. Έκανε και τις μετάνοιες. Και τη νύχτα και την ημέρα. Περνούσε πάντα τις χίλιες και τις έφτασε μέχρι τρεις χιλιάδες, ανάλογα με την ημέρα, την εποχή και τους πειρασμούς.

Τις νύχτες, με το φως του κεριού, έζησε τις φοβερότερες και γλυκύτερες εμπειρίες που μπορεί να ζήσει άνθρωπος. Οι δαίμονες τον πολεμούσανε με λύσσα. Κάνανε το παν για να του πάρουνε το νου και την καρδιά από τον Κύριο. Κάποτε τα κατάφερναν. Συχνά μπαίνανε στο κελί και το αναστάτωναν με φωνές, θορύβους και άγριες μορφές. Εκείνος έντρομος, σήκωνε μπροστά του τον ξύλινο Σταυρό και ο Θεός του παραστεκότανε, αφανίζονταν οι δαίμονες. Μα ο αθλητής είχε την αμοιβή του. Ήτανε νύχτες που, ενώ αγρυπνούσε και παρακαλούσε να τον ελευθερώσει ο Θεός από λογισμούς, να τον γεμίσει αγάπη για το Θεό, ένιωθε μέσα του δροσιστικό γλυκύτατο αεράκι. Τον ηρεμούσε και του ’φερνε ειρήνη απερίγραπτη. Μια ευχαρίστηση τον διαπότιζε ολόκληρο, ευχαρίστηση που μπορεί να δώσει μόνο ο Θεός. Ήτανε λίγο από τη μακαριότητα της ουράνιας βασιλείας.

Τα έζησε αυτά και ήτανε 33 ετών, στα χρόνια του Κυρίου. Μίλαγε πολύ λίγο για τέτοιου είδους εμπειρίες ο μακαριστός γέροντας, μα κάτι κάποτε σε κάποιους έλεγε.

5. Τον Αύγουστο του 1963 μ.Χ. ήρθανε στη Μονή 75 λιβαναταίοι. Εργαστήκανε για τη στέρνα της Μονής, το Αγιονέρι, εθελοντικά. Το έχουν τάμα πολλοί από τις Λιβανάτες, την πατρίδα του Οσίου Δαβίδ, να προσφέρουν κάτι στη Μονή του συμπατριώτη τους, χρήματα ή εργασία. Έτσι φτάσανε τότε 75 άντρες για να κάνουν το έργο της στέρνας. Και στη Μονή βρισκόσανε άλλοι 15, για να βοηθήσουν. Ο π. Ιάκωβος συντόνιζε γενικές εργασίες, μα ήταν και ο μόνος που έπρεπε να φροντίσει για το φαγητό και τη διαμονή των καλών αυτών ανθρώπων.

Χρησιμοποίησε ότι υπήρχε και δεν υπήρχε στην αποθήκη. Μια μέρα τα τρόφιμα τελείωσαν. Χρήματα δεν είχε. Έψαξε όλα τα ράφια, όλες τις γωνίες. Κατόρθωσε να βρει δυόμισι οκάδες μανέστρα. Και από ψωμί μόνο μισό Πρόσφορο. Του έδωσε και ο γέρο-Ευθύμιος μισό καρβελάκι. Ποσότητες αστείες για σχεδόν εκατό πρόσωπα, που δουλεύανε όλη την ημέρα χειρονακτικά.

Στεναχωριόταν και δεν ήξερε τι να κάνει. Τον έπιασε απελπισία και σχεδόν έκλαιγε, που θ' άφηνε τον κόσμο νηστικό. Ξαφνικά όμως του ήρθε μια ιδέα: κατεβάζει τη μεγάλη κατσαρόλα, ρίχνει μέσα τη μανέστρα, βάζει και το ψωμί και όπως ήτανε πήγε στο ναό. Στάθηκε μπροστά στην εικόνα του οσίου Δαβίδ και του είπε:

– Άγιε μου, οι άνθρωποι αυτοί δουλεύουν για το Μοναστήρι σου. Γυρνάνε κουρασμένοι και πεινασμένοι. Δεν έχω τίποτα άλλο να τους δώσω να φάνε, μόνο τις δυόμισι οκάδες μανέστρα με το λίγο λαδάκι, το μισό προσφοράκι και το μισό καρβελάκι (= και τα έδειχνε στον Άγιο). Σε παρακαλώ, εσύ να τα ευλογήσεις, να φάνε και να χορτάσουνε.

Μαγείρεψε στην κατσαρόλα τούτη, έβγαζε συνέχεια φαγητό και δεν τελείωνε. Χόρτασαν όλοι και περίσσεψε! Το είδαν πολλοί και ο νυν ηγούμενος π. Κύριλλος. Πολλά χρόνια μετά, τονίζοντας τα θαύματα του οσίου Δαβίδ, έλεγε ο π. Ιάκωβος:

– Αδελφέ μου, επανάληψη του θαύματος των πεντακισχιλίων!

6. Μόλις έμαθε τα πρώτα γράμματα στο σχολείο, άρχισε κιόλας να διαβάζει με ζήλο τα εκκλησιαστικά βιβλία. Τον ενθάρρυνε η μητέρα, μα τον πρόσεξε και ο παπα-Θοδόσης, ο πατήρ Δημήτριος Θεοδοσίου, που πήγαινε στη Φαράκλα να λειτουργεί κάθε δεύτερη Κυριακή.

Φυσικά, δεν καταλάβαινε τόσο μικρός τα νοήματα. Σε λίγους μήνες – θα πήγαινε στη δευτέρα δημοτικού, οκτώ-εννέα ετών δηλαδή – τα διάβαζε με άνεση. Και όχι μόνο αυτό. Στην ανάγνωση των Ύμνων ή των Ευχών η φωνή του έπαιρνε τόνο αλλιώτικο. Επίσημο θα 'λεγες, σοβαρό. Κι ακόμα περισσότερο, τόνο ιερόπρεπο. Νόμιζες ότι έρχεται από κάπου αλλού, από μακρινή ιερή πηγή.

Αυτό, δηλαδή την καλή φωνή του Ιακώβου, την είχανε προσέξει γονείς και στενοί συγγενείς. Γιατί τα βράδια, στις γιορτές κυρίως, ο πατέρας του ο Σταύρος έβγαζε το μπαγλαμαδάκι και τους έπαιζε τραγουδάκια.

Τα μάθαινε και το Ιακωβάκι και τα τραγούδαγε πολύ ωραία. Τα τραγούδαγε και με τη μητέρα του, που χόρευαν κιόλας.

Τώρα όμως με τα εκκλησιαστικά γράμματα ήτανε κάτι αλλόκοτο. Την ίδια εποχή, ενώ βοηθούσε τον παπά στο Ιερό, άρχισε να πηγαίνει από νωρίς και στο αναλόγιο. Στο ναό έφτανε πολύ πριν από τον παπά, αξημέρωτα. Και πρώτα τακτοποιούσε τα του Ιερού.

Με φόβο Θεού κι επιμέλεια, για τα οποία πήρε σύντομα το μισθό. Διότι εκεί, στην αγία Τράπεζα, πολλές φορές αντιλήφθηκε και είδε αγγέλους και άκουσε ουράνιες ψαλμωδίες. Τα ’χανε κι έτρεμε το παιδί. Ένιωθε όμως και μεγάλη εσωτερική χαρά και ας μην μπορούσε να εξηγήσει αυτά που άκουγε κι έβλεπε. Μετά στο αναλόγιο διάβαζε πολλά κι έψελνε όσα μπορούσε. Και αφότου οι κάτοικοι είδανε κι ακούσανε το Ιακωβάκι στο αναλόγιο, γεννήθηκε στη συνείδησή τους ένα ιερό πρόσωπο, ένα ον που είχε πολλή σχέση με το Θεό και λίγη με τα ανθρώπινα. Όλοι ποια ξέρανε ότι το Ιακωβάκι τα 'χει καλά με τους Αγίους και ανήκει απόλυτα στην Εκκλησία. Επειδή μάλιστα το χωριό δεν είχε δικό του παπά, τα κλειδιά του ενοριακού ναού, του αγίου Γεωργίου, τα είχε από μικρός ο Ιάκωβος. Τον έβλεπαν στο ναό να κινείται με σεβασμό, αλλά και σαν στο σπίτι του. Ήτανε το φυσικό του περιβάλλον και κανείς δεν παρεξενευότανε που τον έβλεπε τόσο συχνά στο ναό.

Μ’όλ’ αυτά, από εννέα περίπου ετών, το Ιακωβάκι έγινε σιγά - σιγά η καταφυγή των απλοϊκών και φτωχών κατοίκων –πρόσφυγες οι περισσότεροι. Οι γιατροί ήσανε μακριά και θέλανε λεφτά, που δεν υπήρχαν. Ο παπα-Θοδόσης, πάλι, ήτανε σε άλλο χωριό. Και ήσανε όλοι σίγουροι ότι, εξόν από τη Λειτουργία, τα λοιπά –Ευχές, Εξορκισμούς– μπορούσε να τα κάνει το Ιακωβάκι. Αρχίσανε, λοιπόν, και τον καλούσανε για κάθε κακή περίσταση. Αρρώσταιναν τα ζώα; φωνάζανε το Ιακωβάκι να τα διαβάσει και γινόσανε καλά. Στα παιδάκια πάλι το ίδιο. Ακόμα και για τις γυναίκες, που δυσκολευόσανε να γεννήσουν, καλούσανε το Ιακωβάκι. Πήγαινε με λαδάκι της αγίας Παρασκευής, σταύρωνε την πόρτα του σπιτιού, προσευχότανε κι έφευγε. Η γυναίκα ελευθερωνόταν.

Από την Εκκλησία του χωριού είχε το Ευχολόγιο και από το σπίτι τους τη Σύνοψη. Αλλά στις περιπτώσεις ασθενειών, που τον φωνάζανε να διαβάσει Ευχές, διάβαζε, όσο ήτανε κάτω από δέκα-έντεκα ετών, ό,τι τύχαινε, ό,τι πρωτοάνοιγε στα δύο τούτα βιβλία, γιατί δεν μπορούσε να κρίνει κάθε φορά ποια Ευχή ακριβώς χρειάζεται στην περίπτωση.

Συχνά έλεγε και αυτοσχέδιες ευχές. Το συνήθιζε. Ήταν εννέα ετών και τον στείλανε με τον αδελφό του να θερίσουνε στο χωράφι τους τον Ιούλιο. Εκεί δάγκωσε τον αδελφό του Γιώργο ένα φίδι στο χέρι και άρχισαν πόνοι δυνατοί. Ο Γιώργος φώναζε για βοήθεια κι έκλαιγε. Ο Ιάκωβος παρηγορούσε τον αδελφό του, του έπλυνε με νερό το δαγκωμένο σημείο, γονάτισε, έβγαλε τον μικρό ξύλινο Σταυρό, που κρεμότανε πάντοτε στο στήθος του, σταύρωσε τον αδελφό του και σήκωσε τα χεράκια του στον ουρανό:

– Χριστέ μου, σε παρακαλώ, κάνε το δηλητήριο να γίνει νερό, να μην πάθει κακό ο αδελφούλης μου… Και τιμώρησε το καταραμένο φίδι, ο αντίχριστος το ’βαλε για το κακό του.

Σε λίγο υποχώρησε ο πόνος, το κακό δεν είχε συνέχεια. Και όχι μόνο αυτό. Το φίδι πήγε πιο κει, έμεινε ακίνητο και ψόφησε!

7. Όλο τον Οκτώβρη πονούσε και υπέφερε αφάνταστα. Γινότανε κάτωχρος, έχανε από το πρόσωπο κάθε ίχνος ζωής, τον ενόμιζε κανείς νεκρό. Του απαγόρευαν κάθε απασχόληση, να μην εξομολογεί, ούτε στην Ακολουθία να κατεβαίνει. Εκείνος, μόλις λίγο συνερχόταν, και εξομολογούσε και στην Ακολουθία κατέβαινε.

Προπαντός προσευχότανε για τα προβλήματα των ανθρώπων, που του το ζητούσαν. Οι θεραπείες πλήθαιναν, και ο κόσμος όλο και περισσότερο κατέφευγε στο Μοναστήρι. Αλλά δεν ήτανε μόνο οι φρόνιμοι και ευσεβείς. Κάποιοι σκέφτονταν και λέγανε δυσάρεστα για το γέροντα, που με το δικό του τρόπο τα επληροφορείτο. Στεναχωριότανε γι'αυτά και μια μέρα αφέθηκε:

– Πάτερ μου, με νομίζουνε χαζό, τρελό… άμα πεθάνω θα δούνε ποιος είναι ο Ιάκωβος… Δεν τα λέω από εγωισμό και υπερηφάνεια, αλλά τα λέω προς δόξαν Θεού αυτά!

Και πράγματι, όσο πλησίαζε το τέλος του, ενώ ικέτευε για το έλεος του Θεού, ενώ έλεγε και ξανάλεγε ότι «δεν έχω κάνει τίποτα για το Χριστό», αφηνότανε καμιά φορά κι έλεγε για τα χαρίσματα, που του έδωσε ο Θεός:

– Έχω την υπακοή και την ταπεινοφροσύνη, γιατί να μην το πω… αφού ο Θεός μου τα έδωσε!

Άλλοτε πάλι, με λίγο πλάγιο τρόπο, θέλοντας να πείσει ότι λησμονεί όσα του εξομολογούνται, είπε:

– Θεέ μου, μου έχεις δώσει πολλά χαρίσματα. Σε παρακαλώ να μου δώσεις κι άλλο ένα× να ξεχνώ αυτά που μου λένε στην εξομολόγηση.

Και κάτι πολύ περισσότερο. Μεταξύ 15 και 20 Οκτωβρίου, τον άκουσε ο π. Κύριλλος να μονολογεί:

– Στην κηδεία μου θα μαζευτεί κόσμος, θά 'ρθουνε φύλλα και χορτάρια (= πολλοί άνθρωποι)… Θα 'ρθει πολύς κόσμος κι αν κάνω πως τους ευλογώ κιόλας…

Πράγματι, όταν έξω από το ναό σηκώσανε ψηλά το φέρετρο, να δουν το γέροντα οι χιλιάδες κόσμου, κάποιοι δήλωσαν ότι τον είδανε όρθιο να ευλογεί τους παρόντες.

Τον τελευταίο τούτο καιρό είχε την αγωνία του οικείου επισκόπου. Είχε καιρό να επικοινωνήσει με το Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδας Χρυσόστομο και αναζητούσε την ευκαιρία να το κάνει. Επικοινώνησε με τον επίσκοπό του, ζήτησε την ευχή του κι ένιωσε γι' αυτό πολύ βαθιά χαρά. Ο μακαριστός γέροντας ζούσε γνήσια και παραδοσιακή εκκλησιαστικότητα. Είχε συνείδηση του λειτουργήματος του επισκόπου και σεβότανε όλους τους επισκόπους. Τον στενοχωρούσαν και καταδίκαζε τις ασχήμιες εις βάρος επισκόπων, οποιοιδήποτε και αν ήσαν. «Είναι επίσκοπος», έλεγε, «δεν παύει να είναι αρχιερέας». Χρησιμοποιούσε πολύ τη λέξη αρχιερέας× και μόνο ο τρόπος που την πρόφερε έδειχνε ότι κατανοούσε το βάθος της. Γι'αυτό και όλες τις ενδοεκκλησιαστικές ταραχές των τελευταίων μηνών τις καταδίκαζε.

8. Ο χειμώνας του 1990/1991 μ.Χ. πέρασε μαρτυρικά. Υπέφερε φοβερά εκεί στα βουνά, με κρύο και υγρασίες. Έβγαινε λιγότερο από το κελί. Σπάνια μπορούσε να κατέβει στην τράπεζα. Και όταν έβγαινε, έπρεπε να επιστρέφει γρήγορα, διότι ούτε τα πόδια τον κρατούσαν, ούτε η καρδιά του το επέτρεπε. Κάθε τόσο ένα σφίξιμο στο στήθος τον έπνιγε… Τη νύχτα, μα και την ημέρα, πάθαινε κρίσεις. Περνούσανε με τη βοήθεια του Θεού… μα όλο και δυσκολότερα. Και κάθε τόσο έπρεπε να παίρνει τα φάρμακά του… Τα φάρμακα όμως, για να μη βλάπτουν το στομάχι, θέλουνε και φαγητό, καλό φαγητό. Σ' αυτό αντιδρούσε ο γέροντας. Αντέδρασε όμως και το στομάχι, που εξασθένησε αφάνταστα και τον ταλαιπωρούσε πια με το παραμικρό.

Τα έβλεπαν οι πατέρες της Μονής, στενοχωριόσανε, δεν ξέρανε πώς να βοηθήσουν. Οι γιατροί επιμένανε να μην κουράζεται, να μην εξομολογεί, να μη λειτουργεί, και να τρώει καλά για τα φάρμακα. Όμως, ούτε τα ιερά του έργα μπορούσε ν'αφήσει, ούτε την άσκησή του να λιγοστέψει. Του ήταν αδιανόητο, Νήστεψε αυστηρά από το τέλος Φεβρουαρίου και όλο το Μάρτιο… Μεγάλη Σαρακοστή. Εξαντλήθηκε επικίνδυνα. Το στομάχι με τα φάρμακα πονούσε πολύ. Τη Μεγάλη Δευτέρα, 1η Απριλίου, οι πατέρες το διακινδύνεψαν. Δεν μπορούσε πια να βγει. Στο κελί του πήγανε λίγα φασόλια με δυο σταγόνες λάδι. Μόλις το κατάλαβε στεναχωρήθηκε αφάνταστα. Μελαγχόλησε. Δεν τα έφαγε και διαμαρτυρήθηκε:

– Μη μου χαλάτε την άσκησή μου!

Για τέσσερες ημέρες δεν έβαλε μπουκιά στο στόμα του, παρά την κατάστασή του. Τη Μεγάλη Πέμπτη μόνο, μετά τη Λειτουργία, έφαγε κάτι. Μα γιόρτασε την Ανάσταση του Κυρίου με απερίγραπτη εσωτερική λαμπρότητα. Του χαρίστηκαν ηδύτατες πνευματικές εμπειρίες, είδε κι έζησε θαυμαστά… το έβλεπε κανείς στο απαστράπτον ιλαρό του πρόσωπο… χαρά ουράνια, φως θριάμβου, ειρήνη ακατάλυτη… καθρέφτης παραδείσου το πρόσωπό του!

Όλους τους μήνες που ακολούθησαν, συμπορεύτηκαν στο γέροντα οι μακάριες θείες εμπειρίες και το σωματικό μαρτύριο. Και όχι μόνο. Αναπτύχθηκε μεταξύ τους πραγματική άμιλα, που την παρακολουθούσαν οι πατέρες.

Αυξάνονταν οι θείες εμπειρίες και τα χαρίσματα; μεγάλωσαν οι πόνοι, πύκνωναν τα μικροεμφράγματα. Πλήθαιναν οι θεραπευόμενοι με τις προσευχές του; δυνάμωναν οι ασθένειές του και οι πειρασμοί στη Μονή.

Τους μήνες αυτούς διέθετε περισσότερες ώρες για νοερά προσευχή. Έλεγε σιωπηλά μα συνεχώς το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με τον αμαρτωλό». Άλλοτε γονατιστός, ακουμπώντας το δεξί του αγκώνα στο ξύλινο ερμάρι, άλλοτε ξαπλωμένος –όταν ήτανε απόλυτη ανάγκη– και άλλοτε γονατιστός, ενώπιον του Εσταυρωμένου, με πετραχήλι. Δε φαίνεται να μίλησε κάποτε για τη νοερά του προσευχή. Δεν εξήγησε, δεν πληροφόρησε. Ίσως δεν τον πίεσε κανείς να μιλήσει σχετικά , για το πώς της προσευχής αυτής, για το τι συμβαίνει σ' αυτούς που την ασκούν και μάλιστα για όσα τυχόν οι προοδευμένοι απολαμβάνουν. Κι ενώ δεν ήθελε να μιλήσει με τα χείλη, μίλαγε με το πρόσωπό του ολόκληρο. Και ίσως πιο εύγλωττα. Στο πρόσωπό του έβλεπε ο μοναχός τα αποτελέσματα της νοερής προσευχής. Δάκρυα, φωτεινότητα παντού, στο πρόσωπο και στη γενειάδα. Ήταν η πανίερη στιγμή που η νοερά προσευχή είχε γίνει καρδιακή ανάβλυζε μέσα του αλάλητη χαρά και τον έλουζε ιλαρό φως.

Γιατί, φυσικά, νοερά προσευχή λίγο-πολύ κάνουνε όλοι. Μα σε λίγους αυτή βαθαίνει και γίνεται καρδιακή. Λίγοι κοπιάζουν πέρα των κοινών μέτρων και λίγοι απολαμβάνουν τις θείες εμπειρίες, που γεννιούνται στην καρδιακή χώρα και πλημμυρίζουν το είναι ολόκληρο.

9. Νέος μοναχός ο Ν. και ζούσε κάτω από τις φτερούγες του γέροντα. Οι μοναχοί όλοι πρέπει να έχουνε απόλυτη εμπιστοσύνη στο γέροντά τους και αφοσίωση. Και του είχανε πράγματι. Μα λίγη παρηγορία πάντα ενισχύει και τον πιο τέλειο. Ο Ν. ευτύχησε να την έχει σχεδόν καταιγιστικά για τρεις συνεχείς ημέρες.

Ήτανε Κυριακή απόγευμα, 17 Ιουνίου του 1990 μ.Χ., κι έπρεπε να τακτοποιήσει την αποθήκη τροφίμων. Αυτό έκανε όταν άνοιξε η πόρτα και απρόσμενα μπήκε ο γέροντας. Ο Ν. έβαλε μετάνοια και πήρε την ευχή του γέροντα. Μα την ίδια στιγμή σ' όλη την αποθήκη απλώθηκε άρρητη ευωδία. Έκπληκτος ο μοναχός, στρέφει ερευνητικά να εξηγήσει… μα είχε ήδη χαθεί και ο γέροντας. Ήτανε η πρώτη φορά που έζησε κάτι τέτοιο ο μοναχός και γέμισε ο νους του ερωτηματικά.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, στην τράπεζα, παρόντες μόνο οι πατέρες, πήγε και ο γέροντας. Σε κάποια στιγμή ο Ν. πλημμύρισε από ευωδία, που είχε διάρκεια κι ένταση. Αυθόρμητα ρώτησε: «πατέρες, νιώθετε μήπως όμορφη ευωδία»; Όλοι τον κοίταξαν παράξενα και του είπαν «όχι». Ασυναίσθητα τότε, έριξε κλεφτή ματιά στο γέροντα και τον είδε να κατεβάζει τα μάτια χαμηλά, Σα να είχε κάνει ζημιά.

Την επομένη, τη Δευτέρα δηλαδή, διαβάσανε –όπως κάνανε συνήθως– το Απόδειπνο στο κελί του γέροντα. Στο τέλος, έσκυψε με τη σειρά του και ο Ν. να πάρει την ευχή του γέροντα. Βγήκε όμως από το χέρι του γέροντα έντονη ευωδία. Ρώτησε τους άλλους αν ένιωσαν κάτι τέτοιο και του είπαν «όχι».

Με την τρίτη αυτή φορά ο Ν. φοβήθηκε μήπως πρόκειται για ενέργεια του Σατανά. Σκεφτότανε να ρωτήσει το γέροντα, μα δεν ήξερε πώς να ρωτήσει. Την άλλη μέρα, Τρίτη, ζήτησε από το γέροντα να του πλύνει ένα μικρό μουσαμαδάκι, στο οποίο έβαζε τα μελανιασμένα πόδια του για κάποια εντριβή ή για να τα εξετάσει ο γιατρός. Ήτανε όμως καθαρό, κι ο γέροντας δεν ήθελε. Ο Ν. επέμενε, ο γέροντας υποχώρησε, το πήρε και πήγαινε στην κεντρική βρύση να το πλύνει. Προχωρώντας, σκέφτηκε με συγκίνηση ότι στο μουσαμά εκείνο ακουμπάνε «τα πονεμένα και ταλαιπωρημένα πόδια του άγιου γέροντά μου». Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη σκέψη του και να φτάσει στη βρύση και γέμισε δυνατή ευωδία. Του ερχότανε στο πρόσωπο σαν δυνατός χειμωνιάτικος άνεμος, που όμως δεν ήτανε κρύος. Τώρα συγκινήθηκε πολύ, αναστατώθηκε, σχεδόν έκλαιγε. Γύρισε στο κελί του γέροντα και του εξήγησε τι αισθάνθηκε τρεις ημέρες τώρα: «Είναι από το Θεό, γέροντα; … Είσαι άγιος, γέροντα…!». Δεν τελείωσε, γιατί τον σταμάτησε ο γέροντας και με πολλή σοβαρότητα, χαμηλώνοντας και το βλέμα:

– Παιδί μου, εμείς θα κάνουμε το Σταυρό μας… ό,τι πει ο Θεός, παιδί μου.

10. Η σκληρή εργασία, οι πολύωρες Ακολουθίες και η καθημερινή αγρυπνία στο κελί του φέρανε αποτέλεσμα. Είχε και την αυστηρή νηστεία, που έφτανε στην ασιτία. Έτσι η εξάντληση του οργανισμού προχώρησε πολύ. Κάτι που κανονικά θα έπρεπε να είχε γίνει ακόμη νωρίτερα. Και δεν εννοούσε να μειώσει την άσκηση με καμία δύναμη. Όσο οι πνευματικές του δυνάμεις ήτανε ακμαίες, τόσο επέμενε στην αυστηρή άσκηση. Άλλωστε, σκοπός της άσκησης ήτανε ακριβώς αυτό, να κρατάει τις πνευματικές του δυνάμεις ελεύθερες από την επήρεια των παθών, των πειρασμών και της ύλης, ώστε να κατευθύνονται ανεμπόδιστα προς το Θεό και να αγιάζονται από αυτόν.

Όμως το σώμα υπέκυψε. Από το 1956 μ.Χ. τον πονούσε αφόρητα η μέση του. Για τον πόνο στα πόδια δεν έλεγε τίποτα, γιατί τον υπέφερε. Με τη μέση του όμως ήτανε αδύνατο. Και πώς να μην πονούσε, αφού 22 ώρες το 24ωρο δεν την ανέπαυε; Είναι ζήτημα εάν ξάπλωνε δύο ώρες τη νύχτα. Δύο γινόσανε οι ώρες της ανάπαυσης, όταν πονούσε πολύ. Και όταν δε λειτουργούσε. Διότι αν είχε να λειτουργήσει και αν μάλιστα ξημέρωνε μεγάλη γιορτή, Χριστούγεννα, Θεοφάνεια και άλλες, τότε πια δεν κοιμότανε καθόλου. Ούτε και στα τελευταία του χρόνια, που είχε βηματοδότη στην καρδιά. Πήγαινε από δίπλα ο αδελφός μοναχός και του ’λεγε:

– Κουράστηκες, γέροντα, έλα τώρα να ησυχάσεις λίγο…

Εκείνος απαντούσε:

– Πήγαινε, πάτερ μου, εγώ θα μείνω. Είναι μεγάλη νύχτα σήμερα, δεν είμαι κουρασμένος.

Το πρωί, που σηκωνόσανε όλοι, τον βρίσκανε ακόμη γονατιστό, με το πετραχήλι του, να προσεύχεται.

Τέτοιες ημέρες, μετά την ολονύκτια προσευχή, κατέβαινε στο ναό χωρίς να μιλάει σε κανένα. Ούτε και ήθελε να του μιλάνε, βρισκότανε αλλού και ζούσε σε άλλο κόσμο!

Έτσι, χρειάστηκε για τη μέση του γιατρό. Του έκανε 80 ενέσεις, αλλά το κακό συνέχιζε, θεραπεία δεν έβλεπε. Κυριολεκτικά σερνότανε για τις δουλειές και τις Ακολουθίες. Το μεσημέρι δεν άντεξε κι έπεσε στο ξυλοκρέβατο, στα σανίδια. Εκεί του εμφανίστηκε ο όσιος Δαβίδ με το πρόσωπο του π. Σπυρίδωνα, φιλοξενούμενου αγιορείτη. Ο Σπυρίδων τον βοήθησε να σηκωθεί και του είπε: «Ακούμπα τη μέση σου στη δική μου γέρικη μέση». Τον βοήθησε και το ’κανε. Τότε ο Άγιος γύρισε πίσω τα χέρια του κι έπιασε από τη μέση τον π. Ιάκωβο, που άκουσε τρίξιμο μέσης. Αυτό ήτανε. Ο πόνος χάθηκε. Και ο άγιος τον ρώτησε:

– Ποιος είμαι;

Πήρε την απάντηση: «ο π. Σπυρίδων». Τότε ο άγιος είπε:

– Όχι, με ξέρεις, δε θες να πεις τ’ όνομά μου, κάθεσαι σπίτι μου: Άνοιξε η πόρτα και είδε τον Άγιο να βγαίνει και να κατεβαίνει τις σκάλες.

Το 1964 μ.Χ., έπαθε από τις αμυγδαλές του. Πονούσε φοβερά κι έπεφτε στα νεφρά του πύο. Πολλές φορές τον πιάνανε ανυπόφοροι πόνοι στη Λειτουργία και μελάνιαζε ολόκληρος. Ποτέ όμως δεν έτυχε να διακόψει τη θεία Λειτουργία. Όσο και να υπέφερε, θα την τελείωνε. Το 1962 τον λυπήθηκε ο Θεός κι έστειλε στη Μονή έναν καλό μοναχό, τον Κύριλλο. Αυτός, που σήμερα είναι ο ηγούμενος της Μονής, παραστάθηκε και βοήθησε όσο μπορούσε τον άρρωστο ασκητή π. Ιάκωβο, του οποίου τα βάσανα τελειωμό δεν είχαν.

Το 1967 μ.Χ. τον βρήκανε άλλα. Έκανε πολύ δύσκολη εγχείρηση: βουβωνοκήλης και σκωληκοειδίτιδας με περιτοναϊκή αντίδραση και προβλήματα προστάτη. Υπέφερε πολύ, δεν ήξερε τι έχει. Σε νοσοκομείο δεν ήθελε να πάει. Μελάνιαζε, κουλουριαζόταν και σφάδαζε από τους πόνους. Ο Κύριλλος τον έβρισκε σε απελπιστική κατάσταση. Δεν μπορούσε να κινηθεί, σερνόταν. Για να πάει λίγο πιο πέρα, έπεφτε και σερνότανε με τα τέσσερα, μπρούμυτα. Έπαθε φοβερή κρίση και τον μεταφέρανε αναίσθητο στο νοσοκομείο της Χαλκίδας. Εκεί νομίσανε ότι πρόκειται για απλή σκωληκοειδίτιδα. Δέχτηκε με χίλια παρακάλια, γιατρών και κληρικών, να γίνει η εγχείρηση. Η δυσκολία του οφειλότανε στο ότι δεν ήθελε να βγάλει τα ρούχα και να δουν οι γιατροί το σώμα του. Το θεωρούσε άκρο εξευτελισμό:

– Θα γίνω θέατρο, πατέρες. Ουδέποτε άνθρωπος με είδε.

Και πράγματι, ήτανε τόσο καθαρός και πρόσεχε τόσο πολύ να μη βλέπει σώμα, ώστε ο ίδιος «ουδέποτε άπλωσε το χέρι του στο σώμα του», όπως έλεγε ο ηγούμενος και καλός γνώστης Νικόδημος. Ακόμη και τα νήπια που βάπτιζε, τόσα χρόνια, δεν τα κοίταζε ποτέ. Κρατούσε τα μάτια του ψηλά και ομολογούσε με ιερή αφέλεια και καύχηση:

– Δεν είδα ποτέ μου πως είναι τα όργανα των παιδιών.

Του είπανε λοιπόν, ψέματα, ότι δε θα του βγάλουνε τα ρούχα, θα'καναν τάχα μόνο μια τρύπα στο αντερί. Έτσι δέχτηκε να γίνει η εγχείρηση. Τέσσερες του Οκτώβρη περίμενε στο μικρό θάλαμο για το χειρουργείο. Παρόντες ήταν αρχιμανδρίτες κληρικοί Πολύκαρπος, Νικόδημος, Βασίλειος και κάποιος ακόμα. Ο π. Ιάκωβος προσευχήθηκε πολύ και μεταξύ άλλων είπε, όπως τα διηγόταν:

– Αν θες, όσιε Δαβίδ μου, να ξαναγυρίσω στο μοναστήρι σου, έλα να με κάνεις καλά… Σ' ένα τέταρτο πρέπει να είσαι εδώ… Και αν έρθεις, πέρνα σε παρακαλώ να πάρεις και τον όσιο Ιωάννη… Είναι στο δρόμο σου, θα στρίψεις ένα στενό δεξιά και θα τον βρεις.

Σε λίγα λεπτά, έλεγε με φωνή επίσημη, φτάσανε ο όσιος Δαβίδ (ιδρωμένος μάλιστα, γιατί του είχε ζητήσει να 'ρθει πολύ γρήγορα) και ο όσιος Ιωάννης. Στάθηκε στην πόρτα και χαιρετώντας του είπανε με λόγια και κινήσεις:

– Εγώ είμαι ο Γέρων Δαβίδ και από εδώ (χειρονομία) ο όσιος Ιωάννης ο Ομολογητής (τονισμένο). Δε μας ζήτησες; ήρθαμε, μην ανησυχείς, θα γίνεις καλά!

Αμέσως κατάλαβε ότι οι παριστάμενοι κληρικοί δεν χαιρέτισαν καν τους δύο Αγίους και διαμαρτυρήθηκε:

– Πατέρες, Δε σηκώνεστε; Δε χαιρετάτε;

Εκείνοι παραξενεύτηκαν και ο Νικόδημος έγινε πιο σαφής:

– Πάει, τα ’χασε ο Ιάκωβος…

Τον πήρανε στο χειρουργείο, τον νάρκωσαν κι έπειτα του βγάλανε ράσο, Αντερί κι εσώρουχα. Πριν τον πιάσει καλά η νάρκωση είδε ν’ανοίγει η πόρτα και να μπαίνουν οι δυο Άγιοι. Ο χειρούργος Σπ. Καλοχέρης τον άνοιξε κι έμεινε εμβρόντητος. Δεν ήτανε απλή σκωληκοειδίτιδα, μα πολύπλοκη κι επικίνδυνη κατάσταση. Ο ασθενής θα ’πρεπε να είχε πεθάνει. Εκλογή δεν είχε. Αποφάσισε να ξεκινήσει και ό,τι ήθελε προκύψει. Προέκυψε καλό. Πέτυχε η πολλαπλή εγχείρηση, επέστρεψε ο ασκητής στο κελί. Όποιος πήγαινε να τον ιδεί, του έλεγε «πόσο καλός χειρούργος είναι ο κύριος Καλοχέρης», για τον οποίο συγχρόνως προσευχότανε να έχει υγεία. Τότε, έχασε την υπομονή του ο Όσιος Ιωάννης και τη Νύχτα εμφανίστηκε θυμωμένος:

– Ιάκωβε, τι επαινείς συνέχεια το γιατρό; Εγώ σ’ έκανα καλά, εγώ είχα την εντολή να σε χειρουργήσω. Μόνος του ο γιατρός τι μπορούσε να κάνει;

Ο γιατρός Καλοχέρης, αφού περάσανε μερικές ημέρες, πήγε στο Μοναστήρι να ιδεί τον π. Ιάκωβο, στον οποίο και ομολόγησε ότι κατά την πολλαπλή εγχείρηση:

– Ένιωθα ότι το χέρι μου κάποιος το κατευθύνει και τώρα έχω την αίσθηση ότι δεν έκανα εγώ την εγχείρηση…

Η νυχθήμερη εργασία, χειρωνακτική και πνευματική, του δημιούργησε επίσης άσχημη κατάσταση στα πόδια. Έκανε φλεβίτιδα εκτεταμένη. Πονούσε φρικτά και δεν μπορούσε πια να περπατήσει. Το 1974 μ.Χ. τον πήγανε στο νοσοκομείο, το ΝΙΜΙΤΣ, για εγχείρηση. Δέχτηκε, γιατί ερμήνευσε τις δοκιμασίες των εγχειρήσεων ως ειδικό μέτρο του Θεού κι έλεγε:

– Επέτρεψε ο Θεός να πάω στα νοσοκομεία τόσες φορές και να κάνω εγχειρήσεις, για να ταπεινωθώ.

Ετούτη τη φορά έμεινε στο χειρουργείο έξι ώρες και πλέον. Ο χειρούργος Γ. Κορδέλλης χρειάστηκε να κάνει πολύ μεγάλες τομές, διότι οι σάπιες φλέβες ήτανε πολλές.

Εκεί, στο θάλαμο του νοσοκομείου, κατά την ανάρρωση, του εμφανίστηκε η Θεοτόκος για να τον ενθαρρύνει, όπως διηγήθηκε στον επισκέπτη του και πνευματικό του τέκνο π. Παύλο Ιωάννου.

– Χθες, παιδί μου, σε κάποια στιγμή μπήκε κάποια κυρία, ντυμένη σα νοσοκόμα. Κρατούσε κι ένα παιδάκι στην αγκαλιά της. «Τι κάνεις, πάτερ μου», με ρώτησε. «Τι να κάνω, κυρία μου, άρρωστος είμαι και στεναχωριέμαι που έχω φύγει από το μοναστήρι μου». Εν τω μεταξύ, παιδί μου, διερωτήθηκα: «εδώ οι νοσοκόμες έχουνε και τα παιδιά τους στο νοσοκομείο»; Τότε εκείνη μου χαμογέλασε και μου είπε: «μη φοβάσαι, θα γίνεις καλά»: Τη ρώτησα «ποια είσθε σεις, κυρία μου»; Τότε πάλι μου χαμογέλασε χωρίς να μου ειπεί τίποτε άλλο. Εγώ στράφηκα στον διπλανό ασθενή, να τον ρωτήσω, μήπως ήξερε ποια ήτανε αυτή η κυρία. Κι αυτός, γεμάτος απορία: «για ποια κυρία μιλάτε»; Τότε γύρισα και δεν είδα κανέναν. Και κατάλαβα, παιδί μου, ότι ήταν η Παναγία μας.

Επέστρεψε στο Μοναστήρι, αλλά πλέον χειρωνακτικά δεν μπορούσε να εργαστεί πολύ. Πολλές ώρες της ημέρας στεκότανε γονατιστός κι εξομολογούσε. Διότι τις περισσότερες εξομολογήσεις τις δεχότανε, μέχρι το τέλος της ζωής του, γονατιστός.

Σ’ αυτά όλα να προσθέσει κανείς τους φοβερούς ιλίγγους από σύνδρομο αυχενικό. Για να μπορέσει να λειτουργήσει, ν’ αντέξει τους ιλίγγους και τον πόνο των ποδιών, προσευχόταν στην Παναγία πολύ και στον όσιο Δαβίδ. Έκαναν το θαύμα τους κι έτσι τελείωνε τη Λειτουργία. Κατόπιν άρχιζαν πάλι. Τα ίδια με το ουροποιητικό σύστημα και το πεπτικό. Σε κακό χάλι ήταν πάντα.

11. Από το 1970 μ.Χ. ιδιαίτερα η ακτινοβολία του ιερομονάχου Ιακώβου υπήρξε ευθέως ανάλογη προς τα βάσανά του. Χωρίς τέλος τα βάσανα, χωρίς όρια και η ακτινοβολία.

Μιλούσανε γι’αυτόν όχι μόνο στην περιοχή μα και σ’ όλη την Εύβοια. Στην Αττική και την πρωτεύουσα τον γνωρίζανε πολλοί και πηγαίνανε να τον ιδούν, να τον ακούσουν, να εξομολογηθούν. Όταν όμως λίγο αργότερα, το 1972 μ.Χ., προέκυψε θέμα νέου ηγουμένου, δεν κρίθηκε κατάλληλος από τον τότε μητροπολίτη Χαλκίδας Νικόλαο.

Περάσανε τρία χρόνια. Υπακοή απόλυτη ο μεγάλος μας ασκητής και στο νέο ηγούμενο, το νεαρό τότε ιερομόναχο Χριστόδουλο, ηγούμενον τώρα της μεγάλης αγιορειτικής μονής του Κουτλουμουσίου. Είχε τόσες αρετές και του έδωσε ο Θεός τόσα έκτατα χαρίσματα, ώστε δε δυσκολεύτηκε να υποταχτεί στο νεαρό ηγούμενο. Αντίθετα, τον αγαπούσε πολύ – άλλωστε τον ήξερε από μικρό παιδάκι και τον εξομολογούσε.

Στα τρία χρόνια δημιουργήθηκε πάλι θέμα ηγουμενίας. Ο νέος μητροπολίτης Χρυσόστομος προσέβλεψε τότε πολύ σωστά στον π. Ιάκωβο, που δίσταζε κι έδειχνε απροθυμία. Υπέκυψε τελικά και από τις 25 Ιουνίου του 1975 μ.Χ. τέθηκε «επί την λυχνίαν»,έγινε Ηγούμενος.

Νέες ευθύνες, πολλά τα βάσανα, μεγαλύτερη ακτινοβολία. Η ανακαίνιση της Μονής, που είχε ήδη αρχίσει επί Νικοδήμου με δύναμη κινητήρια τον Ιάκωβο, τώρα προχώρησε αλματικά. Φρόντιζε και τη Μονή και όλη την περιοχή. Γι’αυτό, στα φοβερά χρόνια 1978/9, που καήκανε πάμπολλα δάση στην Ελλάδα, έβγαινε τα μεσάνυχτα έξω από τη Μονή, άλλοτε μόνος και άλλοτε με τους μοναχούς, κι έκανε συνεχώς Παρακλήσεις, να γλιτώσει ο τόπος από την κατάρα των πυρκαγιών. Περισσότερο από τα κτίρια –που τα ήθελε καλά και στέρεα, μα πολύ απλά, καλογερικά– νοιαζότανε για την εσωτερική ζωή του κοινοβίου. Αυτή κυρίως τον πονούσε. Τρεις όλοι κι όλοι οι μοναχοί. Παρά την ακτινοβολία του, παρά τα θαύματα που έκανε, δεν έβλεπε νέους μοναχούς. Πολλοί νέοι υποψήφιοι μοναχοί τον συμβουλεύτηκαν κι εξομολογήθηκαν εδώ, μα πήγαν αλλού και μόνασαν.

Ένας νεαρός Ηγούμενος, που πήγε την εποχή εκείνη να τον γνωρίσει και να τον συμβουλευτεί, τον ρώτησε:

– Πως, γέροντα, και δεν έχεις περισσότερους μοναχούς, αφού τόσοι ενδιαφερόμενοι περνούν από σένα;

Και ο γέροντας χωρίς δυσκολία, είπε:

– Φαίνεται, πάτερ, καλά ξέρω μόνο τα πρώτα γράμματα, τα βαθιά δεν τα ξέρω…

Και πράγματι, περάσανε 12 χρόνια για να δει νέο μοναχό. Περίμενε μέχρι το 1987 μ.Χ. Αλλ' αυτό δεν οφειλόταν στο ότι δεν ήξερε «τα βαθιά γράμματα». Ένας χαρισματούχος, ένας θεόπτης, στον οποίο καταφεύγανε για συμβουλές πάμπολλοι μοναχοί από διάφορα μοναστήρια, τα ξέρει καλά τα «γράμματα» του μοναχισμού, το πώς εισάγει ο γέροντας τον υποψήφιο στο πνεύμα και στο πλαίσιο του μοναχισμού. Αλλού βρισκόταν η αιτία –ή μάλλον οι αιτίες– και είναι δύσκολο να ερευνηθούν η διάκριση του γέροντα Ιακώβου και η κρίση του Θεού επί του προκειμένου. Γι' αυτό ας αφήσουμε το ζήτημα τούτο.

Λίγοι λοιπόν οι μοναχοί, αλλά οι Ακολουθίες γινόσανε κανονικά, οι αρετές του μοναχισμού φαινόσανε και στα πρόσωπα. Κι ένα μεσημέρι ο Σατανάς το 'δειξε με το δικό του τρόπο στον Ηγούμενο. Με κλειστή πόρτα φάνηκε ξαφνικά στην αυλή μια δύστυχη άσκημη γριά με χαλκά στη μύτη. Ο γέροντας:

– Έλα να προσκυνήσεις, πού θ' έρχεσαι; Κάτσε να ξεκουραστείς μια μέρα.

Και η γριά:

– Τι λες, εδώ δεν κάθομαι ούτε μισή ώρα, εδώ λειτουργάτε κάθε μέρα, προσευχόσαστε… πάω στο (τάδε μοναστήρι) θ'ανακατώσω καμιά βδομάδα κι έπειτα θα πάω αλλού.

– «"Μήπως είσαι ο Σατανάς; και προτείνει ο Ηγούμενος τον ξύλινο Σταυρό καταπάνω της. Ο Σατανάς με τη μορφή της γριάς εξαφανίστηκε αμέσως, αλλά δεν απογοητεύτηκε. Την άλλη μέρα, μέσα στο κελί του, την ώρα που ετοιμαζότανε ν' αρχίσει την πολύωρη προσευχή κι έβαζε λιβάνι στο θυμιατό, ένας τρομακτικός σκελετός φάνηκε μπροστά του. Ξεκρέμασε ο γέροντας την εικόνα της Παναγίας, την πρότεινε καταπάνω του κι εξαφανίστηκε. Αυτό έγινε πολλές φορές. Άλλοτε ο Σατανάς πήρε τη μορφή απαίσιου μεγαλόσωμου τράγου και πήγε να χτυπήσει το γέροντα καταπρόσωπο.

Είχε όμως κι άλλο τρόπο να ενεργεί ο Σατανάς, πολύ πιο αποτελεσματικό. Έβαζε ανθρώπους να καταπατούν τα πολύ λίγα χωράφια του μοναστηριού ή να το αδικούν αλλιώς. Έτσι και τη φορά τούτη. Ο γέροντας λιγοψύχησε. Το κατάλαβε ο Σατανάς, εμφανίστηκε και του είπε:

– Εγώ σ'τα κάνω ρε… να σε σκάσω, δε θα σ'αφήσω να ησυχάσεις, αύριο θα πάρεις κι ένα χαρτί. Την άλλη μέρα πράγματι του ήρθε κλήση για δικαστήριο. Έχασε το κουράγιο του ο γέροντας. Τον βρήκε η ανηψιά του Μαρία σε κακό χάλι. Άδικα προσπάθησε να τον παρηγορήσει. Κατεβήκανε από το κελί, να πάνε στην κουζίνα για ένα καφέ. Περνώντας από την κεντρική πόρτα του ναού, ο γέροντας έστριψε δεξά και μπήκε στο ναό. Ακολούθησε απορημένη και η Μαρία, που στάθηκε στο παγκάρι. Εκείνος προχώρησε ίσια στο τέμπλο, στην εικόνα του οσίου Δαβίδ. Εκεί άκουσε η Μαρία τα εξής:

– Τι κάθεσαι, άγιε μου Δαβίδ. Εσύ κάθεσαι στην εικόνα κι αφήνεις τον Ιάκωβο να τα βγάλει πέρα… Ο Ιάκωβος τελείωσε, δεν μπορεί τίποτα, Δε σου κάνει τίποτα άλλο, κατέβα και κανόνισέ τα…

Είπε κι άλλα ο γέροντας με το ίδιο αυστηρό ύφος, αλλά η Μαρία φοβήθηκε, βγήκε, δεν άκουσε τα υπόλοιπα.

"Αυτός είχε μέγα προορατικό… το έκρυβε για να μη δοξάζεται".

Αυτοί μάλιστα που πρωτοεπισκεπτόσανε τη Μονή δοκίμαζαν κάποτε κάποτε κι ένα σοκ. Φτάνοντας άγνωστοι, τους καλούσε με τ' όνομά τους ή τους έλεγε τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν μέχρι να φτάσουνε στη Μονή. Παραταύτα, με το προορατικό χάρισμα ήτανε πολύ προσεκτικός. Ενώ γνώριζε τα μύχια της καρδιάς του συνομιλητή του, δεν του το έλεγε. Φυλάκιζε το προορατικό του χάρισμα. Και όπως είπε, ημέρες μετά την κοίμηση του π. Ιάκωβου, σπουδαίος και μακαριστός αββάς ο π. Πορφύριος:

– Αυτός (= ο π. Ιάκωβος) είχε μέγα προορατικό χάρισμα, το οποίο έκρυβε επιμελώς για να μη δοξάζεται. Είναι ένας από τους μεγαλύτερους αγίους του αιώνα μας.

Και σ'αυτήν όμως την περίπτωση δεν του 'λειπε η διάκριση, κάθε άλλο. Το 1979 ήρθαν οι καθηγητές ενός Λυκείου, χωρίς να έχουν ειδοποιήσει σχετικά. Αυτοί μεταξύ τους είχανε πολλά προβλήματα και ένεκα τούτων πήγανε στο γέροντα. Όταν καθήσανε για καφέ, ήρθε και ο γέροντας, που άρχισε να τους λέει διάφορα πράγματα και συγκεκριμένες συμβουλές, που αποτελούσαν λύση στα αντίστοιχα προβλήματα των καθηγητών, οι οποίοι φυσικά μείνανε εμβρόντητοι. Συμπεριφέρθηκε έτσι, γιατί κανείς τους δε μιλούσε μπροστά σε όλους για τα προβλήματα εκείνα.

Το ίδιο έκανε, όταν έκρινε σκόπιμο, σε εξομολογουμένους. Μη προοδευμένοι, διστακτικοί, ντροπαλοί, άμαθοι, μπαίνανε για εξομολόγηση. Εκείνος γονάτιζε και άρχιζε με τρόπο να λέει τους πειρασμούς, τις αμαρτίες, τις πτώσεις, τους λογισμούς του επίσης γονατιστού εξομολογουμένου, στον οποίο με αγάπη και θωπευτική αυστηρότητα συνιστούσε τα πρέποντα πνευματικά φάρμακα. Το λένε πολλοί, ακόμα και μοναχοί:

– Εγώ στην εξομολόγηση δεν του είπα τίποτα. Ο γέροντας τα έλεγε, κι εγώ κούναγα κάθε φορά το κεφάλι.

Κι ενώ δεν είχε πάει ούτε στην πρώτη Γυμνασίου και αγνοούσε ψυχολογία και παιδαγωγική, προσαρμοζόταν εύκολα στο επίπεδο του συζητητή και του εξομολογουμένου.

Ο γεωργός τον ένιωθε δικό του, το ίδιο και ο υπάλληλος. Επίσης ο καθηγητής Πανεπιστημίου και ο αεροπαγίτης όχι μόνο δεν είχε δυσκολία μαζί του, μα του δημιουργούσε το αίσθημα ότι ο γέροντας βρισκότανε με τις κουβέντες που έλεγε στο επίπεδό του. Δεν υπήρξε καθόλου τυχαίο ότι πολλοί καθηγητές Πανεπιστημίων και ανώτατοι δικαστικοί τον συμβουλεύτηκαν κι εξομολογήθηκαν ενώπιόν του. Το ίδιο πάμπολλοι κληρικοί, εξομολόγοι και οι ίδιοι. Επίσκοποι και Πατριάρχης σκύψανε κι εξομολογήθηκαν στον χωρίς πτυχία γέροντα Ιάκωβο. Και όλοι φύγανε αναπαυμένοι, παρηγορημένοι, με νέο κουράγιο για πνευματικό αγώνα.

Άλλωστε, είχε τόση λαχτάρα να βλέπει τους ανθρώπους να προσέρχονται στη θεία Ευχαριστία, που, μόλις διέκρινε ειλικρινή μετάνοια, δεν έβαζε σκληρούς κανόνες. Έδειχνε μεγάλη συγκατάβαση κι επιείκεια στους εξομολογουμένους. Όμως, δεν μπορούσε να παραβλέψει και βασικές αρχές. Έτσι, το 1987, δεν επέτρεψε σε μία κοπέλα να κοινωνήσει. Εκείνη επισκέφτηκε κάποιον επίσκοπο, που της είπε να κοινωνήσει. Δυο φορές όμως που η κοπέλα προσήλθε στη θεία Ευχαριστία, διαπίστωσε κάτι περίεργο: στο στόμα της, με τη λαβίδα, δεν έμπαινε τίποτα. Τρόμαξε, μετανόησε κι έσπευσε να εξομολογηθεί πάλι στον π. Ιάκωβο.

Κάτι ανάλογο, καθώς διηγήθηκε ο ίδιος ο π. Ιάκωβος, συνέβη μ'ένα δημοσιογράφο, που θέλησε να κοινωνήσει χωρίς να πρέπει:

– Την ώρα που πήγα να τον κοινωνήσω δίστασα… άγιέ μου Δαβίδ… και περνά από την αγία λαβίδα μια χρυσή λάμψη πάνω από το κεφάλι μου και πάει στην αγία Τράπεζα…

Η λάμψη αυτή, την οποία «είδε, έλεγε, μοναχός, αρετής άνθρωπος», σήμαινε ότι το άγιο Πνεύμα δεν άφησε το σώμα και το αίμα του Κυρίου να πάει σε ακάθαρτον άνθρωπο. Το πρόσωπο του οποίου μάλιστα έδειχνε με μια μαυρίλα, ότι κάποια σχέση είχε με μάγια, καθώς εξηγούσε ο π. Ιάκωβος.

Η διάκρισή του ήτανε τόσο μεγάλη που και πνευματικοί άνθρωποι δεν καταλάβαιναν τη στάση του. Όταν του είπε το πνευματικό του τέκνο ότι αυτή την άσκηση την έκανε γιατί την διάβασε στο Βίο του τάδε Αγίου, ο γέροντας εξήγησε ότι αυτά δεν εφαρμόζονται με τον ίδιο τρόπο απ’ όλους τους ανθρώπους και σε όλες τις περιστάσεις. Χρειάζεται διάκριση:

– Οι άγιοι έκαναν το καθετί με διάκριση.

12. Κάποιοι, τρία χρόνια μετά, τον προτρέπανε να φτιάξει ένα καλό Ηγουμενείο, γιατί λείπει στη Μονή. Και τους ξένους, από διάκο μέχρι πατριάρχη κι από κλητήρα μέχρι υπουργό, συνήθως τους δεχότανε σε μια στενή, απέριττη και χωριάτικη τραπεζαρία, εκεί που τρώγανε και τρώνε οι μοναχοί. Ένα δωμάτιο με λίγες καλές καρέκλες επάνω, είναι κι αυτό ανεπαρκές. Δεν του άρεσε η ιδέα του μεγάλου Ηγουμενείου και, όταν τον πίεσαν, τα είπε κάπως αυστηρά:

– Άκουσε. Εγώ ούτε ηγουμενεία ζήλεψα, ούτε δόξα ζήλεψα, ούτε κτίρια, ούτε τιμές. Ζήλεψα τον παράδεισο! Ο άγιος Δαβίδ, που ζούσε στα σπήλαια και στις ερήμους και δεν είχε αυτά, τι έκανε; Με την απλότητα και την ταπείνωση κέρδισε τον παράδεισο. Διάβασες σε κανένα Βίο αγίων ότι φτιάξανε το τάδε ηγουμενείο, το τάδε κτήριο και κερδίσανε τον παράδεισο; Αλλά έκαναν θυσίες, προσευχές, νηστείες, χαμαικοιτίες και τέτοια. Είχαν αρετές, μ’ αυτές κερδίσανε τον παράδεισο. Εγώ θέλω τουλάχιστον μια γωνία στον παράδεισο, σε μια άκρη…

Και όμως χρήματα θά’βρισκε για το Ηγουμενείο… Το ταγαράκι στεκότανε πάντα στη θέση του, πάντα γεμάτο:

–Έρχονται, έλεγε, οι φτωχοί μου και λέω και τους δίνω. Και κείνο δεν αδειάζει. Γυρίζω και το βρίσκω ξεχειλισμένο.

Για να μην ξεχνάει τις πολλές περιπτώσεις, που έκρινε ότι πρέπει να στέλνει χρήματα, είχε καταλόγους. Τους βρήκαμε στο κελάκι του μακαριστού γέροντα. Κι επειδή χρειάζονταν μεγάλα χρηματικά ποσά, έλεγε σε προσκυνητές, ευκατάστατους, με τρόπο γενικό:

– Τα χρήματα δεν τα δίνει ο Θεός όλα για τον εαυτό μας.

Και το θαυμαστό ήτανε ότι το ταγαράκι τις περισσότερες φορές γέμιζε χωρίς ο ίδιος να βάζει μέσα κάτι, Δεν μπορούσε μάλιστα να το βλέπει γεμάτο. Ήξερε πολύ καλά ότι για να γεμίζει μόνο του, εκείνος πρέπει να δίνει.

Φώναξε μια μέρα τον π. Π. και του έδινε πολλά χρήματα για κάποιον που έκανε εγχειρήσεις στο εξωτερικό. Ο π. Π. υπενθύμισε ότι «πριν λίγες ημέρες δώσαμε» και ότι ακόμα είναι νωρίς για νέα προσφορά.

– Αυτά που στείλαμε τελείωσαν. Ξέρω εγώ τι σου λέω. Το σακούλι μου πάλι γέμισε. Τι να τα κάνω; Πέντε δίνω, πενήντα έρχονται…

13. Δεν του λείψανε του γέροντα και άλλου είδους δωρεές. Είχε μικρή γεύση του παραδείσου με θέα φυσικών καλλονών και εσωτερική ευφροσύνη. Αυτό έγινε, μάλλον για πρώτη φορά, το 1989. Τον παίδευε λογισμός και ζητούσε από το Θεό να καταλάβει τη σημασία του Κυριακού λόγου «εν τη οικία του Πατρός μου πολλαί μοναί εισίν». Ο Θεός του απάντησε και, μέσα στο κελί, σταυροπόδι και με σταυρωμένα τα χέρια, διηγήθηκε με άφατη αγαλλίαση και συνοπτικά στον Δ. Τ.:

– Χθες, κύριε Δημήτρη μου, έβλεπα ότι ήμουνα στους ουρανούς, σ’ ένα ωραίο κήπο. Και υπήρχανε βιολέτες διαφόρων χρωμάτων και διάφορα άνθη. Εκεί βρισκόμουν μετέωρος, δεν πάταγα. Και ήταν ένας άλλος μοναχός με ράσο, που μου έδειχνε ωραία σπιτάκια και μού ’λεγε «προχώρα Ιάκωβε». Μα πώς να προχωρήσω, δεν έχει δρόμο, θα πατήσω τα λουλούδια, θα τα χαλάσω. Ένας άλλος με ράσο μου είπε× «μη φοβάσαι, αυτά τα λουλούδια δεν χαλάνε, προχώρα». Προχωρούσα, τα λουλούδια δε χαλούσανε!

Η φωνή του, λέει ο Δ. Τ., ήταν αλλιώτικη, το πρόσωπό του ήταν όλο ειρήνη και δοξολογία, με κείνο το αλησμόνητο ιλαρό χαμόγελο. Τέτοιες θείες εμπειρίες του χαρίστηκαν πολλές, όσο πλησίαζε το τέλος της φθαρτής του ζωής. Κι ενώπιόν τους αψηφούσε κάθε ανθρώπινη απόλαυση… και την πιο αυτονόητη, την πιο ακίνδυνη. Του πήγε ο Λ. από ευγνωμοσύνη και του ’βαλε χαλάκι μπροστά στον Εσταυρωμένο. Πληγιάζανε πλέον και πονούσανε τα γόνατά του, τόσες ώρες που στεκόταν εκεί γονατιστός, Μόλις το είδε ο γέροντας θύμωσε και το ’βγαλε έξω:

– Εγώ είμαι καλόγερος! 40 χρόνια ο Ιάκωβος… και τώρα θα βάλει χαλί;

14. Ό,τι έφερνε απόλαυση αισθητική και υλική το παραμέριζε ο Άγιος. Αγωνιούσε μόνο και ζητούσε την πνευματική ευφροσύνη. Του την έδινε ο Θεός τις νύχτες με ιερές εμπειρίες, μα και με προσκυνητές.

Ένας και ο μητροπολίτης Χαλκηδόνας Βαρθολομαίος, του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Στις 2 του Οκτώβρη, το 1989 μ.Χ., λειτούργησε στη Μονή. Χάρηκε ιδιαίτερα ο γέροντας και του «προφήτεψε» με βεβαιότητα, όταν ακόμη ο Πατριάρχης Δημήτριος δεν είχε ιδιαίτερο πρόβλημα υγείας:

– Εσύ θα γίνεις Πατριάρχης! Θα ποιμάνεις την Εκκλησία του Χριστού, και σου εύχομαι, σαν Πατριάρχης, να επισκεφτείς το μοναστήρι του οσίου Δαβίδ.

Σε δύο χρόνια γεννήθηκε πρόβλημα νέου Πατριάρχη. Ο ταπεινός Δημήτριος είχε κοιμηθεί. Τον Οκτώβριο του 1991 μ.Χ., ο γέροντας ρώτησε τον π. Π. κι έμαθε ότι πολλά, για την εκλογή, εξαρτώνται από το αν η τουρκική κυβέρνηση θ’ αφαιρέσει ονόματα συνοδικών μητροπολιτών από τον κατάλογο υποψηφίων.

Τότε κατέβηκε στο ναό και προσευχήθηκε στον όσιο Δαβίδ. Βγήκε και είπε στον π. Π.:

– Εγώ, πάτερ μου, έκανα προσευχή στον Όσιο και του είπα εσύ, άγιε Δαβίδ, μ’ άκουσες σε όσα έχω ζητήσει. Δεν ξέρω τι θα κάνεις, πήγαινε στήν Τουρκία και μπέρδεψε τους Τούρκους και τά χαρτιά τους. Και φρόντισε να βγει ο πατήρ Βαρθολομαίος Πατριάρχης!

Αργότερα, όταν του ανακοίνωσαν ότι εξελέγη Πατριάρχης ο Βαρθολομαίος, έλαμψε από χαρά, σηκώθηκε όρθιος, έκανε το Σταυρό του και είπε τρεις φορές «Δόξα σοι ο Θεός»!

Λειτουργικά κείμενα

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Χαίρει ἔχουσα, σὲ παραστάτην, ἡ πολύφημος νῆσος Εὐβοίας, καὶ τοῦ ὁσίου Δαυΐδ ἐπαγάλλεται, ἡ θεία Μάνδρα τὸν τάφον σου ἔχουσα, θεοχαρίτωτε πάτερ Ἰάκωβε, σὺ γὰρ χάριτας, βλυστάνεις ἡμῖν ἑκάστοτε, ὡς ῥεῦμα Παρακλήτου ἀνεπίσχετον.

Ἕτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εὐβοίας τὸν ἔφορον, καὶ κοινοβίου Δαυΐδ, σεπτὸν προεξάρχοντα, καὶ τοῦ λαοῦ ποδηγόν, Ἰάκωβον ὅσιον, δεῦτε ἐν εὐφροσύνῃ, καταστέψωμεν ὕμνοις, οὗτος γὰρ ἐντυγχάνει, τῷ Χριστῷ ὑπὲρ πάντων, παρέχει δὲ τοῖς ἀνθρώποις, χάριν καὶ ἔλεος.

Ἕτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τῶν ὁσίων Πατέρων τὰ κατορθώματα, ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις ζηλώσας ἄγιε, ἀνεδείχθης μιμητὴς τούτων Ἰάκωβε, ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ Δαυΐδ, τοῦ προστάτου σου σεμνέ, ποιμάνας ταύτην ἐνθέως, διὸ σὺν τούτῳ μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δεόμενος.

Ἕτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Λαμπρυνθεὶς τοῦ Δεσπότου ταπεινώσει, Ἰάκωβε, κάλλος ἐνεδύθης ἀρχαῖον, καταυγάσας τὴν Εὔβοιαν. Διὸ συλλειτουργῶν τοῖς Χερουβείμ, ὡράθης Ἐκκλησίας χαρμονή, σὺν Δαβὶδ καὶ Ἰωάννῃ, ἱλαστικῶς φαιδρύνων τοὺς βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἁγιάσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Κοντάκιον

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὸν σεμνὸν ἡγούμενον, τῶν μοναζόντων Πατέρων, καὶ Δαυΐδ διάδοχον, ἐν τῇ Μονῇ τῆς Εὐβοίας, λάμψαντα, καθάπερ ἄστρον ἐν Ἐκκλησίᾳ, λόγοις τε καὶ εὐσεβεῖ βιοτῇ ἐν πίστει, ἐπαινοῦμεν ἐκβοῶντες, χαίροις θεόφρον Ἰάκωβε ὅσιε.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις τῆς Εὐβοίας ὁ στολισμός, καὶ ποιμὴν τῆς Μάνδρας, τοῦ ὁσίου πατρὸς Δαυΐδ. Χαίροις ὀρθοδόξων, ὁ βοηθὸς ἐν πᾶσι, Ἰάκωβε παμμάκαρ, ἡμῶν τὸ καύχημα.

Ἕτερον Μεγαλυνάριον

Χαίροις, ἰαμάτων ὁ ποταμός, εὐχαῖς σου ἀρδεύων, πᾶσαν κτίσιν ἱλαστικῶς, Ἰάκωβε θεόφρον, Εὐβοίας ὁ κοσμήτωρ, Δαβίδ τε θεοφόρου, θεῖος συνέκδημος.

Ὁ Οἶκος

Βίβλος ἐγγεγραμμένη, τῷ δακτύλῳ τοῦ Λόγου, ὡράθης, ὦ Ἰάκωβε μάκαρ· τῆς Τριάδος καὶ γὰρ ἐπιγνούς, εὐδοκίαν θείαν εἰς χαρὰν ἄληκτον, εἰσέδυσας αἰνούμενος, χορῷ τῶν Σεραφεὶμ μελπόντων·

Χαῖρε, τὸ ἅρμα δοξολογίας· χαῖρε, ὁ κόλαφος ἀπειθείας.
Χαῖρε, εὐσπλαγχνίας ὡραῖον κατάλυμα· χαῖρε, τῆς Εὐβοίας εὐήρατον βλάστημα.
Χαῖρε, ἄρτος θεοτήρητος πανδαισίας μυστικῆς· χαῖρε, σκεῦος θεοδώρητον θεωρίας νηπτικῆς.
Χαῖρε, οὐρανοδρόμος χελιδὼν ξενιτείας· χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας παντευχία ἁγία.
Χαῖρε, ὁ γνοὺς ἀγνώστως τὸν ἄναρχον· χαῖρε, τοῦ Λόγου λάρυγξ ὁ ἥδιστος.
Χαῖρε, εἰς ὕψος ἀρθεὶςθεωρίας· χαῖρε, ἐκκύπτων ἐμῇ τῇ καρδίᾳ·

Κάθισμα

Ἦχος δ΄.Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν μοναῖς εὐωχηθείς, ἔνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, εὐχαριστίας ἱλαρά, ὤφθης πηγὴ θεοπρεπής, ἀναβλυστάνων χαρίσματα ἰαμάτων. Θεῖον γὰρ Δαβίδ, ἔχων συνόμιλον, ἔθραυσας σατάν, τὰ μηχανήματα. Τῆς Θεοτόκου διόπερ ἀπήλαυσας, τὰς ἀντιλήψεις θεότιμε, πιστοῖς παρέχων, πταισμάτων λύσιν, παντελεῆμον Ἰάκωβε.

Ἕτερον Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Χειρί σου εὐαγεῖ, ἐν ἡμέρᾳ ἐξόδου, ηὐλόγησας σεπτῶς, τὴν ἁγίαν σου ποίμνην, δεικνὺς τῆς θεώσεως, ἀπειρόφωτον εὔκλειαν· ὅθεν σήμερον, ὑμνολογοῦμεν ἀξίως, τῶν καμάτων σου, τὴν θεοδώρητον χάριν, Ἰάκωβε ἔνδοξε.

Ἕτερον Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Θησαυρίζων πενίαν θεοτερπῆ, τῶν ἀγγέλων ἐπέγνως τὴν χαρμονήν, τὰς ὕβρεις δεχόμενος, ὡσεὶ ὄλβον πολύτιμον· καὶ γὰρ ζηλώσας τοῦ κτίστου, τρυφὴν τῆς κενώσεως, τοῦ δολίου τὰς πάγας, εὐτόνως συνέτριψας. Ὅθεν θεηγόρε, τῶν δαιμόνωνἐκφεύγεις, τὴν ῥύμην Ἰάκωβε, παντευχίᾳ τῇ κρείττονι, Χαραλάμπους θεόφρονος. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐλαβῶς εὐφημοῦσι, τὴν πάντιμον μνήμην σου.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

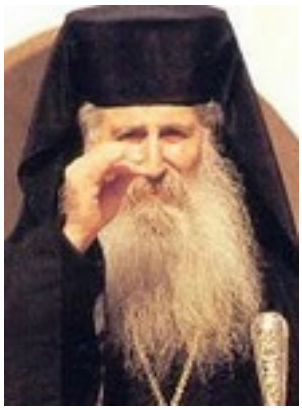
Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

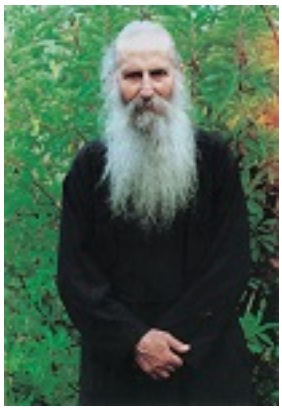
Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία - Λυδία Γουριώτη© (http://lydiagourioti-iconography.blogspot.com)

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

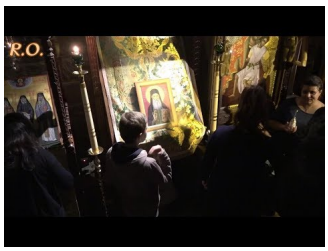

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης), ο Θεοφόρος, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του εν Ευβοία

Οπτικοακουστικό Υλικό

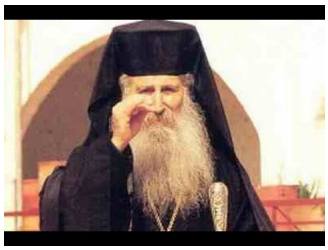
Πρώτη Ἀγρυπνία πρός τιμήν τοῦ Ὁσίου Γέροντος Ἰακώβου Τσαλίκη 17-18 Νοεμβρίου 2017

Μητροπολίτου Μόρφου Νεοφύτου: "Σύντομος Βίος τοῦ Ὁσίου Γέροντος Ἰακώβου Τσαλίκη"

ΕΞΟΔΙΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΣΑΛΙΚΗ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΔΑΥΙΔ ΣΤΗΝ ΕΥΒΟΙΑ!!

"Πώς να ψάξεις να βρεις καλό πνευματικό..." Αγ. ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΣΑΛΙΚΗΣ - (ΒΙΝΤΕΟ)

Ο Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης κ. Παύλος μιλάει για τον μεγάλο άγιο της εποχής μας, τον Άγιο Ιάκωβο Τσαλίκη

Ο πρωτοπρεσβύτερος π. Λάμπρος Φωτόπουλος, Θεολόγος – Νομικός, Mr Κανονικού Δικαίου, τέως Δικηγόρος παρ’ Αρείω Πάγω μιλάει στην Πεμπτουσία για τον Άγιο Ιάκωβο τον Τσαλίκη.

Σχετικά κείμενα

1. Ακολουθία οσ. Ιακώβου Τσαλίκη (Ισιδώρας μοναχής-Μητροπολίτου Ιωήλ)
2. Ακολουθία και Παράκληση του Αγίου Ιακώβου του εν Ευβοία
3. Παράκληση Οσίου Ιακώβου Εν Ευβοίας
4. Αγιοκατάταξις του Οσίου Ιάκωβου Τσαλίκη

Σχετικές συνδέσεις

1. Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος

Παραπομπές

1. Διακόνημα
2. Διακόνημα
3. αρχιμ. Κυρίλλου ηγουμένου της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυΐδ του Γέροντος και των πατέρων αυτής, π. Ιάκωβος Τσαλίκης ένας σύγχρονος άγιος Γέροντας, μέρος β΄, σελ. 127-132, Περιοδικό Πεμπτουσία, τεύχος 8, Απρίλιος – Ιούλιος 2002
4. ΔΟΓΜΑ
5. Ιερά Μητρόπολις Μόρφου
6. ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
7. Myriobiblos: The On line Library of the Church of Greece
8. Πεμπτουσία | ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑ